

56

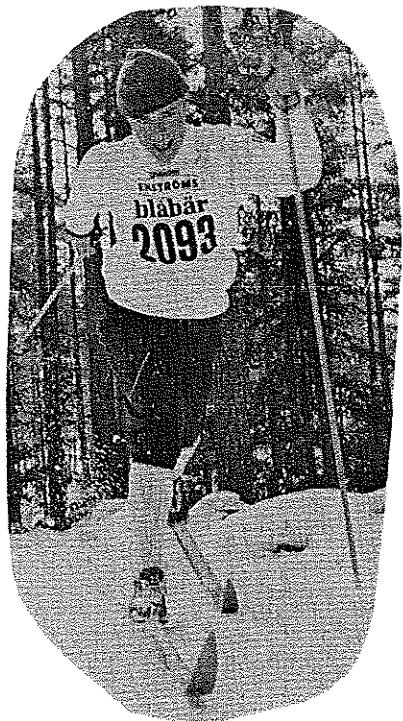
ÖRNEN!

Sommarnummer 1971

ÅRETS

SKOLMÄSTARE

FU Simonsson
Skidor 30 km

Fj Persson
Skidor 15 km.

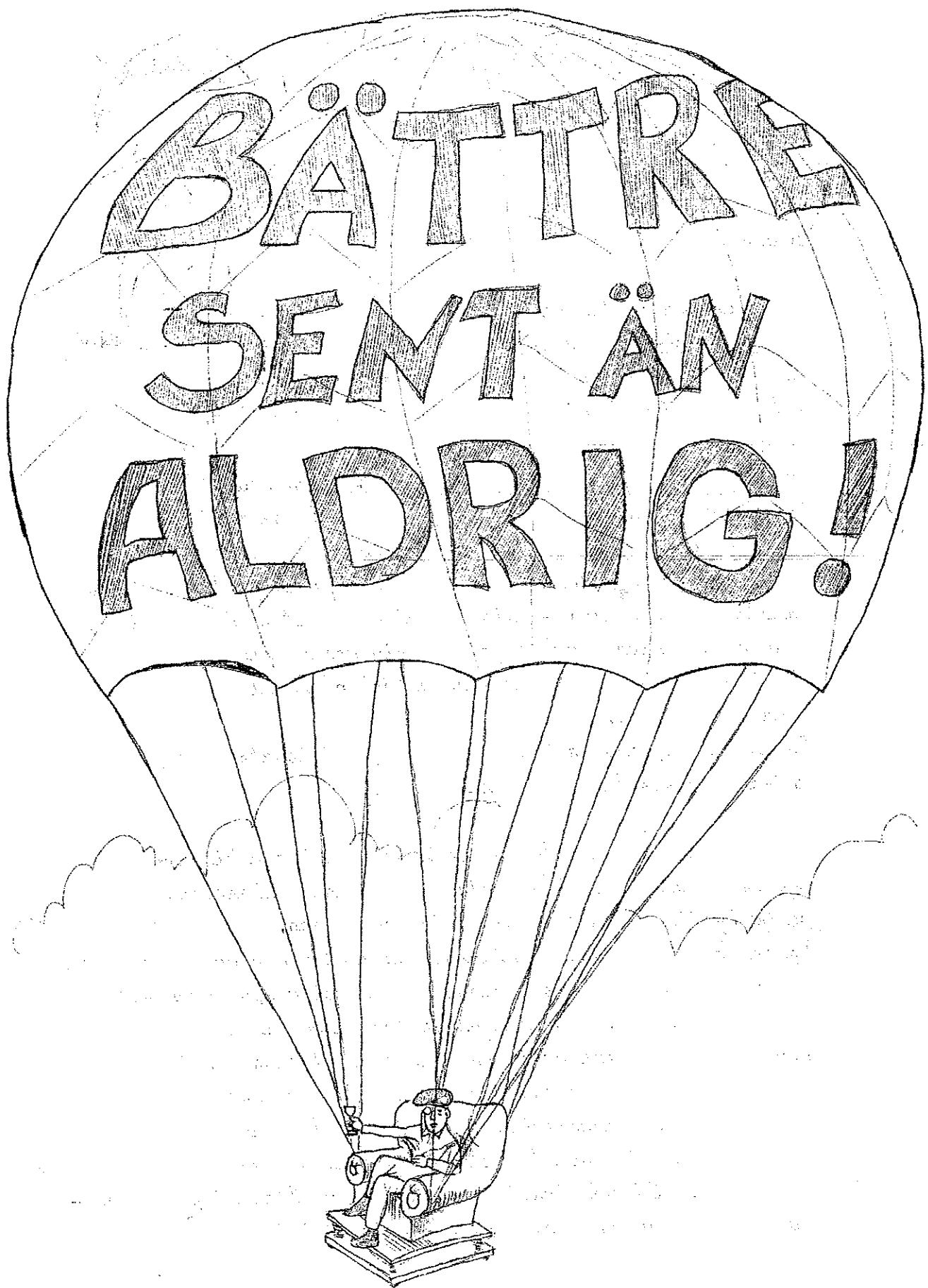
Lt Seth
Fallskärmshoppning

FU Johansson
Skidskytte

FU Liedberg
Bäste soldat

FU Johansson ☺ ÖFU Björklund
Bäste idrottsman.

HÅLSNINGAR

RED.

Stefan
94

CHEFEN HAR ORDET.

Fallsärmssjägarskolan är en självtänkt kugge i krigsmakten, den krigsmakt som är ett metel för att ni det stora målet - svenska folkets frihet att få leva i fred.

Vissat är kvaliteten och mängden på krigsmänen vi skaffar av stor betydelse men viktigare är emellertid den uppfattning omvärlden får om vår vilja och förmåga att utnyttja de resurser vi har.

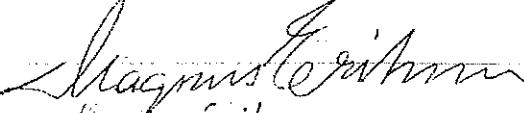
En av förutsättningarna för att krigsmakten skall fungera är en god underrättelsetjänst. Dessa betydelse tenderas att öka. Vi måste också till det yttersta utnyttja fördelarna av att strida i eget land. Detta ingår striden på djupet av angriparens gruppering - fria kriget - som en mycket viktig del. Vära reglementen framhåller att fria kriget ställer hårdare krav på förbanden och att främst jägarförband skall användas för denna verksamhet.

Fallsärmssjäzarna är här en naturlig spjutspets både på underrättelsesidan och i fria kriget.

Närt 20 årsfullar goda fallsärmssjäzare har utbildats. Mänzen gamla jägare har undrat om tazens bärbarare har samma kvalitet som de gamla goda erövringarna. Frågan röjer ett varmt intresse för skolan men också en undran om "välfärdsamhällets" avig sidor satt sina spår även vid F.S. Lugen mina läsare. Vissärligen är den genomsnittliga fysiska konditionen vid inryckningen kanske något lägre än i början av 50-talet men efter några veckor är allt som förlomlats beträffande "vilja, mod och uthållighet". Och vad gäller den nyliggen utryckta årskullen har jag och de befälskamrater, som varit med från första början, klart konstaterat att den var av allra högsta klass - kanske rent av den bästa som någonsin utbildats.

Den nyligen inryckta kullen ser ut att gå i samma fotspår. Liksom sina "äldrekursare" har Grets pojkar mycket höga testvärden. Detta och vårt välkända valspråk "för en fallskärmsjägare är inzessing omöjligt" gör att vi med stora förhoppningar gripit oss an det nya utbildningsåret.

Innan jag sätter punkt vill jag tacka alla FGS:are för ett plikttaget och resultatrikt arbete. Speciellt vänder jag mig till fru Linnéa Petterson, som efter nära 20-årig tjänst lämnar skolan, samt rustmästare Lars Brandqvist, som vi tyvärr endast fick behålla ett drygt halvår.
Ett särskilt tack också för alla frivilliga insatser vid sidan av tjänsten inom Ornenredaktionen, Fallskärmsjägar-klubben samt på hoppningens och idrottens område.

Magnus Eriksson

Militärbefälhavarens i Milo Övre Norrland tack till FGS efter vinterutbildningen.

Jag vill uttala mitt uppräktiga erkännande för det sätt på vilket arméns fallskärmsjägarskola verkat och uppnått inom militärområdet. Skolan är ett föredöme i fråga om stil, anda, ordning och snygghet. Skolans befäl bedriver en effektiv utbildning. Vi är glada över att få ha FGS här.

De övningar jag följde genomfördes perfekt. Ett särskilt erkännande vill jag ge löjtnant Spång och hans patrull, som under mycket svåra förhållanden genomförde sin längmarsch, den längsta jag känner till. Patrullen leddes på ett utmärkt sätt av en i alla avseenden föredömlig chef.

Patrullens verksamhet har gett många goda lärdomar för framtiden. FGS är välkommen till Kiruna varje vinter.

Anne Mohlin

KRÖNICA

Det hörde mycket på FJS för verksamhetspulsen är alltid hög.
Det gungna halvåret sen förra krönikan utgör inget undantag.
Här några exblock.

Vinterutbildningen var liksom i fjol förlagd till Kiruna.
Där Försvarsområdesstaben och Fjägarskolan var generösa värdar.
Godta förläggnings- och övningsförhållanden gjorde tiden lätt sam
och lärorik för oss alla. Förhållandet till civilbefolkningen - inte
minst det täcka könet - var utomordentligt gott, eftermålen från stadens
knogar och spontarenor hedersamma. Vädret växlade mellan nollgradigt
blåsväder och 35-gradig kyla, allt passande in perfekt i vår utbild-
ningsplan. Tvärt emot vad som var fallet i återstoden av riket hade vi
fullt tillräckligt av den vita varan även om infödingarna klagade en
smula. Acklimatiseringen gick ovanligt smärtfritt, det fanns faktiskt
dagar då sjukhuset ringde och frågade om vi verkligen fanns kvar i Kiruna.
Under helgerna hann gössarna att se Karesuando, Pajala, Narvik, Lapp-
markanden i Jokkmokk, turiststationerna i fjällen och sivetvis gruvan.

Som vanligt hade vi en samling friska "repzubbar" inne. På grund av
konflikthetet på arbetsmarknaden kom endast befälshadrarna in.
Dom rastades nu desto effektivare av herrar Österblom, Käck och Renström.
På expeditionsidan gick programbudgeteringen för högtryck och remisser
i långa banor besvarades. På försökssidan provades ny materiel.
Kompaniets övningar domineras av förberedelser för och genomförande
av Militärbefälhavarens underrättelseövning i trakten av Kalix-Haparanda.
Generalen Arne Mohlin kollade själv upp läget vid ett flertal tillfällen
och hans handväuze man Kapten O. Thörngqvist och medhjälparen Kapten
L. Hjulström var allestadies närvarande. Komp huvuddel var ute en längre tid
där avslutningen utgjordes av lyckade brosprängningar i Björkfors och
Nikkala.

Löjtnant J. Spänz och hans stålmän däremot levde fredlöst vildmarksliv under
hårda strapatsen den tredubbla tiden. Spänz och Co fick dock lön för mödan-
förutom tillfredsställelsen att ha gjort en insats vida utöver den all-
dagliga, avåts på hotell Bodensia i Boden en brakmiddag, som går till
hävderna. Sävel ledare som FJS:are var mycket nöjda med resultaten.

Knappt var kompaniet luftlandsatt i Haparandatrakten förrän det var dags
för fallskärmsinstruktörerna att ta sig an närmare 200 krigsskolekadetter
i Karlsborg för att senare ge dem några mycket uppskattade snöhopp i
Östersundstrakten.

Traditionenligt avslutades norrlandsvistelsen med en "ödemarksövning" i Kebnekaisefjällen - en lagom blandning av överlevnadsproblem och rekreation. Liksom tidigare är här en liten extra "fjärde platon" av gamla spänstiga vikingar anslutit till oss. Bäste soldat vpl Stephan Liedberg och bäste idrottsman (2st oskiljaktliga) öfu Rolf Björklund och vpl Anne Johansson (meriter se idrottssidorna) fick sina välförtjänta plaketter uppe på Kebnekaise i äkta jägarväder - snö och 15-20 sekundmeter.

Efter en välbehövlig påskvila drog vi så igång slipstenen för slutspruten nere i Karlsborg. Mycket skulle kompletteras i sista stund - inte minst högvaktstjänsten, som tillämpades på riktigt sista helgen i april. Bocken Gustaf, numera lugn och stadgad gentleman, fick av kända skäl inte vara med i år heller. Årskullens avskedsfest hölls fullt ståndsmässigt omedelbart efter vaktavgången på Flötta Hotell Strand i Kungl Huvudstaden. Någon långrandig avrustning hann det sedan inte att bli för sista hoppet gjordes dagen före utryckningen den 29 april. Kvar var nu endast plutonchefsskolan på 24 man. Näst större lugn kom dock inte att härska i lägret för under maj-juni genomfördes en mycket lyckad befälkurs (A-31), med ett tjugotal befäl från armén och med inslag från marinen.

Floran av uppvisningar och samöningar har varit rik. Verksamheten har omfattat hela riket från skånska Ravlunda i söder till Kiruna i norr. Diverse gäster från utlandet, Kustjägarna och andra förbant svarar för att krönikan blir komplett även på detta område.

På byggningsfronten intet nytt, dvs läget är sonligzt. Om intet oförutsett inträffar är det ju meningen att skolan ska flytta in i östligaste delen av "Slutvärnet", om och när detta blir färdigreparerat i mitten av 70-talet (Ack - ja! Tänk om gamla Garrisonssjukhuset ----). I väntan på detta småhuskar vi i egen regi med målning i logementen. Så har vi efter mycket om och men under rustm Bergslands ledning flyttat en barack från fästningen ut till Flugbyn. Och just nu kommer ett glädjande meddelande. Milbel ställer 30.000kr till disposition för reparationer av plutonkasernerna. Vi lovar att inte på något vis lägga hinder i vägen för det.

I juni var det dags för den nya årskulnen.

Värnpolitiska verkets övergång från "manuell personaltjänst" till databehandling ställde och ställer alltid till mycket trassel. Fortsett från detta är det ett fint fång pojkar av högsta klass som tagit läzret i besittning. Befälet och inte minst plutonchefsskolan har med sedvanlig

fermitet kastat sig över gissarna för att forma den till prima jägare. Av bezivenheterna i juni må vidare nämnas den lückade nordiska fallskärmsjägarträffen vid Jægerkorps ("danska FJS") i Ålborg. Efter start i Sverige för tre år sen är det nu åter vår tur 1972.

Efter tre års väntan fick vi efter midsommar äntligen besök av vår infanteriinspektör, som med välkänd fart trängde in i alla utbildnings- och personalproblem. Överste O Rudqvist avvår i höst från sitt arbetsstygda ämte och vi passade på att avtacka honom med vårt standar.

Under övningsuppehället deltog som vanligt "halva skolan" i internationella 5-dagarorienteringen. Bästa prestationen utförde icke obekante PCS-eleven Magnus Haraldsson, som blev 5:e man i tittklassent stående flera nordiska landslagsmän. I skrivande stund är PCS nere i Holland och går den berömda Nijmezenmarschen (4x4 mil) där deltagarantalet tidigare hållit sig kring 20.000. Jag hoppas Red kan ordna utrymme för en rapport däriifrån.

Och vad står framför oss. Jo, en intensiv hopp- och jägarutbildning med sedanligt deltagande i höstens stora fälttjänstövningar, den här gången i Småland och Göteborgstrakten. Och i vinter bär det ånyo av till Kiruna.

Men dessförinnan firar vi "Fallskärmsjägarnas dag" den 21-22 aug. På lördagen startar vi med en stor motionscykeltävling, håller årsmöte, befälsträff och arrangerar hoppningar och dans i lägret. På söndagen upptar programmet samling ned konum i lägret, uppvisningar i hall och torn och sist men inte minst huvuduppvisningen med hopp och flyg på Flugebyn. Alla hälsas varmt välkomna men speciellt de som firar jämna jubileer (15, 10, 5 år). Liksom tidigare är försöker vi att ge årsmötesdeltagarna - i varje fall "veteranerna" en flygtur i samband med lördagskvällens vattenhopp.

Ja, detta var enlast ett kort koncentrat av vad som förevarit och det som ska hända inom den närmaste framtiden. Du som vill veta mer kom till oss på FJS dag eller närmelst det passar dig. In plats i kamratlaget står och väntar på dig för några timmar eller dagar.

Max

Fältprästen Olof ofta i rummen tumlar
I dö när han efter spriten tumlar
Jöten i spritorientering deltar
efteråt han kanske inte å blid är så fager
han ur sig fräckisar inåker,
för den skull brudarna från honom fläker.
I Kiruna hittades Lillen alltid i solen
men i Arboza häller han åva i kiosken
Falle-Pullen hotade lapphelvetet och var alltid tvän.
Vi fann orsaken, han var vildigt kär.
Det var vissn nån svealands-jänta
som han skrev brev till och längta.
Gosse Lukta nästan som våran et
å de för han alltid snaska å sket
medan Johans passion var stora bröst
och även de som nåt sin ålders höst
kunde ibland få bju på fika
men Orvar är helt olika
Han oftast knattingen tömmer
och sedan allt i världen glömmen.
Lieberg skrek oftast nära i shiten
men nu är han uppe i den hårda eliten
han över sin kniv är stolt,
vem vet, kanske han i flicken bär en kolt.
Tysten alltid på tystnadslikten tänker
och ofta sig i porrlektur försänker.
Ja ja jaanne längtansfulla blickar till brudar sänder
han fann dock snart det var svart utan tänder.
Person tittar in och ropar hilvitesvärlar
detta så att beväringszarna stävlar
mens Viberg sig latar å i Lemkamp tävlar
Viberg också en stor talare är
utom när han på ryggsäck bär.
Falle alltid pålitlig är
trots att han smygsuper här och där
det säjs han av Hägby blivit hård som granit
för den skull är han icke alls någon bandit.
Måns i sitt raggåråk ofta ses vraka
vem månne nu sig i baksätet fläka?
Dock man skall ej på honom klaga
flickan där hemma är ingen saga.

Hansson i Riksgränsen apostel ville leka
trodder därför att brudarna honom skulle smeka
vid uppbygning till dans kände han med en "öppnande" ceremoni
- dock, schalen snart stängdes, allt blev sorti.
Svenlin enbart skryter,
då han ej på beväringarna ryter.
Om man säger att han ruskar
han enbart på huvudet ruskar.
Kola-Nisse är snål som en schakal
kanske därför ej heller käften är normal
denna hörs ofta glappa
tant kläfingar också i honom nappa.
På skidor är Simon också onormal
därför fick han i er en stor pokal
Detta dock ett vandringspris är
pokalen är det nu någon annan som bär.
Harald var där och putsa som få
mens Svenlin & hemmi åsså trängde på.
Annars sysslar Magnus me små och sötta
& då fann han lilla GÖTA.
Boman på poker satsar
han också i landslaget i ölhävning platsar
för ett par år sedan han över Biscaya för
beväringarna tror djävulen i honom satt sina klor.
Kindström till Finland aldrig för
ty ibland han för länge hos flickor bor.
Han är en baddare att snacka,
men till sist måste han packa.
Nisse i Kiruna hitta en klängande ranka
tyvärr såz hon ut som en fet gammal anka.
En kväll åkte han "hiss" genom Kirunas gator till sjukhuset
här fick han i lizzande ställning avnjuta ruset.
Baltzer en blåögd pimplande flickjäzare är,
kärleken därför på olika platser går isän.
Keskinkangas på honom klägade
för han på Lapplandia ivrigt ballonger jagade.
Memmi på utrikiska och sång sig svänger
och efter lärarinno rätta ränner.
Han ringde och skrev jämst och ständigt
Han var kär! Usch va eländigt!

HÄR ÄR KNIVEN!!!

HÄR

ÄR
KNIVEN!!!

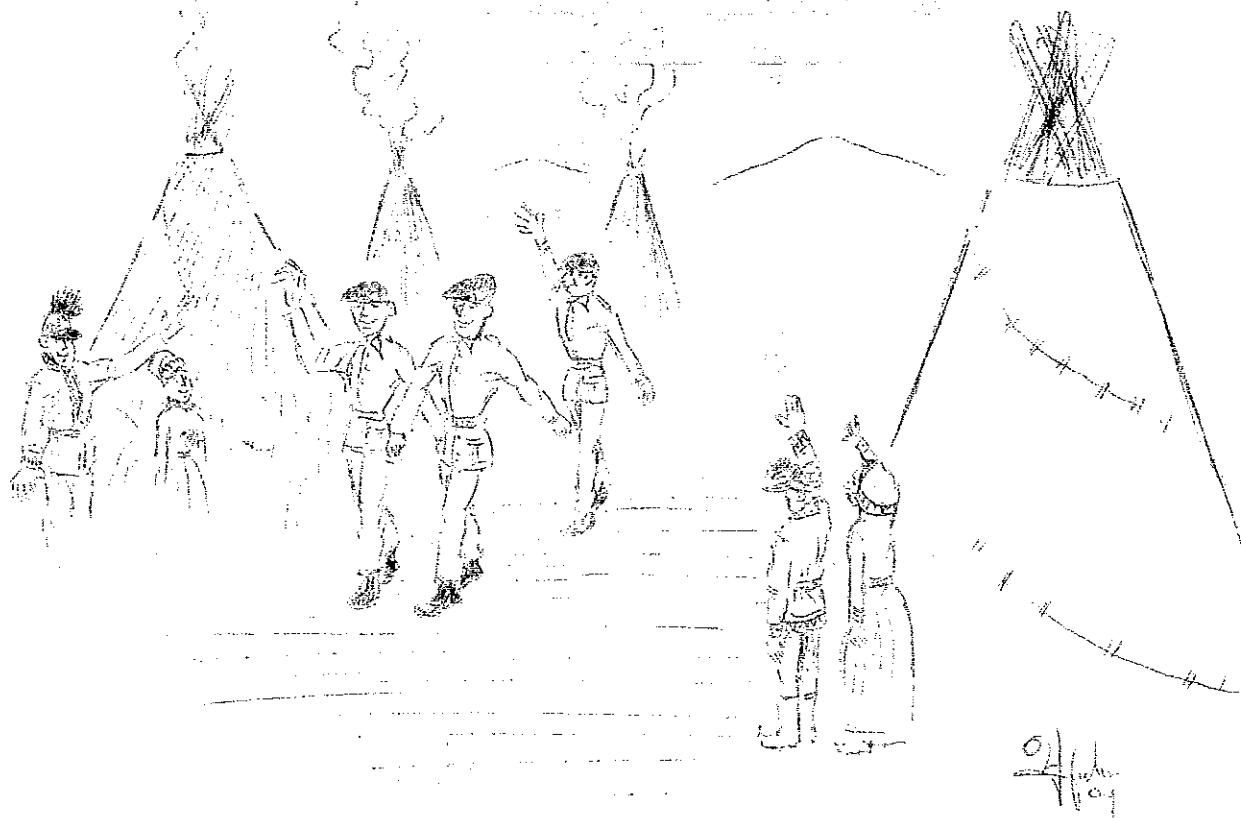
Götz
Fahrs

ETTERGÅRNA I JOKKIDOKK

Kära underlärliga F5-elever och tappna fallskärmsjumper, en liten inblick i den hårt ansatte eterjägarens vardag skall här givas Eder. Bliv nu inte alltför bestörtade av den hårda, grymma behandling som denne jägare av de yttre rymdregionerna måste utstå - han är utvald och har bara ett motto här i livet: underkastelse.

FJ behöver några stiliga, kraftfulla karaktärer, och vänder sig därför naturligtvis till signalavdelning. Han skall uppvinningshoppa på Jokkmokks marknad, den största bland stora.

Marknadsdagen är ett faktum, och medan övriga sitter och skakar buss, sitter man på Kiruna Airport och inmundigar Top-dricka och smörgåsar. Solen gnistrar och man svävar upp i det blå - inte på grund av ölet, utan snarare på grund av den mirakulösa DC-3:an. 15 utvalda med 75:or och kapten Käck med resväskan, håller värmen uppe med de gamla slägramsorna och man sightsignflyger över Jokkmokk. Snart hänger man där, till allmän beskådan för den församlade världspressen och ortsbefolkningen. Att Sveriges Radio, med TV-kamera, stod på belopplats är en annan femma, men chefen för vår beröktade PR-avdelning, major Magnus, törde ha fått ytterligare tillskott till sin grå hårväxt. Efter att ha mottagit publikens jubel, gled man med den lilla röda på svaj upp mot marknadsplatsen, och tvinga-

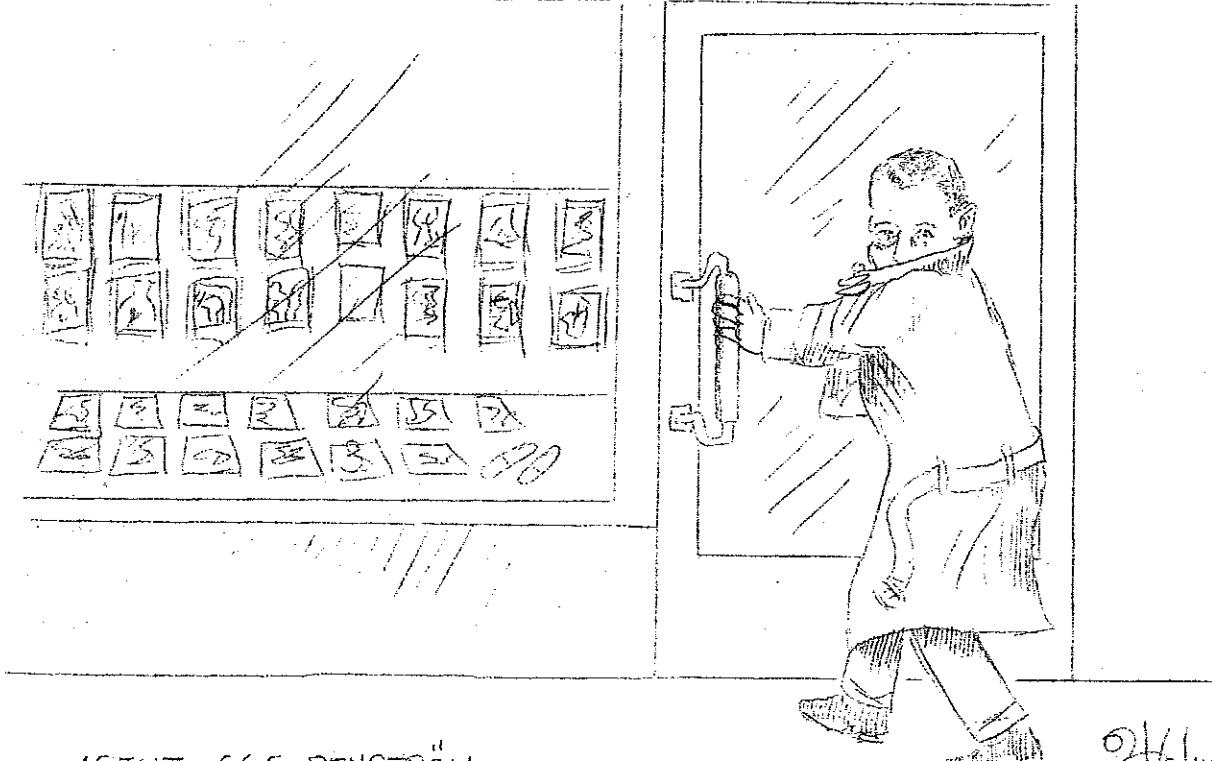

des svälja förtreten att beblaunda sig med övriga besökare av denna marknad, som inte ens var värd att kallas skuzza av sitt lorna jag. Men bland allt krimskram av denna LM-Värld, så hittade vi den gamla kåtan, dit vi lockats av ryktet om äkta hemvävd, eller om det var bränd, veta. Skön stämning bland långhändig poplappar, sittkubbar och nöd. Herrlig köttsoppa, i vilken det hembrända måste ha funnits, ty någon annanstans kunde vi inte hitta det. Sedan bar det av till det magnifika Matsalar, där kommunen bjöd den stiliga gnistavdelningen på middag, som tack för den utsökta hoppuppvisningen. Utsökt var också middagen och man bockade djupt.

Klockan klämtade och det var dags att åntre bussen för hemfärden, och vid anblicken av de trötta, hungriga och frusna experterna på jägarsidan, så tackade man försynen för att man tillhörde de utvalda.....

G. Banander
-71

SEX - SHOP KARLSTAD

AGENT 666 RENSTRÖM
PÅ DRÖMUPPDAG.....

O Hahn

FJS HANDBOKSFÖRSTÄV ACT 85

Vi sydländske jägare som vid detta tillfälle varit i norr i drygt två månader utan att någon gång fått använda all den kunskap vi blivit matade med skulle nu äntligen få släss. Hittintills hade vi bara mött några slöa sydländska fönbend och det hade naturligtvis gått bra, för vi är ju bäst, eller hur?

Nå, nu skulle det stora slaget komma. Vi hade länge väntat på denna, vår grandiosa slutövning. Det skulle bli lite annorlunda, för nu var våra motståndare vikingar från det karga o kalla Norrland. Det skulle bli en kamp jägare emellan och vi hade lovats en övn med massor av "action". Förväntansfulla, beväpnade till tänderna och med blickar kalla som stål ställdes vi upp. Vi var säkra. Vikingarna från Norr skulle mejas ned. Vi skulle allt ge dem på nöten.

Transporterna ut till övningsområdet brukar ju ofta vara ett problem för oss luftburna jägare men denna dag gick det fint. Vi tog bilar för säkerhets skull och till allas förvänning höll de och höll oss dessutom kvar på vägen. Nu hade vi klarat ett viktigt steg i rätt riktning.

Stridstekniken var sedan länge utarbetad och FJS järntrust hade som sluga fjällrävar räknat ut var vi skulle slå till. Första plutons första uppgift var att göra ett eldöverfall direkt FJS kom in i övningsområdet. Alltså hade plutch, Valley, noggrant planerat detta och placerade därvid ut sju p i på fast spaning och med radiokontakt, så förvarning kunde ske till huvudstyrkan.

Marschen till basen gick bra och en trupp med elitjägare kastade sig på skidor utför berget mot eldöverfallsplatsen. Vi kom fram och grävde snabbt ner oss efter att ha upptäckt FJS som restat 300 m väster om oss. En ytterligare förvarning hade scnts ut. Vi låg stilla och desperata försökte vi få kontakt med de olika förvarningarna. Vår lilla, lätt hanterliga långdistanssäende och i alla avseenden infödde nordbo knastrade tappert men inget hördes. Inte ens Rudolf Sigurd Svart el Old sa något. Plötsligt började en väldsam kanonad i västlig riktning och vi blev oroliga. Spekulationerna hazlade. Tade förvarning en blivit upptäckt och försvarade sig nu vilt mot en numerärt överlägsen fi eller var det de lekfulla vikingarna som sköt ripor?

Mellertid hände inget mer och vi blev ligrande ytterligare någon timme innan fi började röra på sig. I sina fordon kom de och kallt låg vi och väntade tills staben kom förbi och då slog vi till. Förödelsen var enorm.

Innan JS hunnit fatta vad som hänt var vi på väg bort. Vår första seger denna övning var vunnen lätt som en plätt. Det skulle bli rena barnleken att klå dem.

Höåå, det blev em den första dagen. Alt tystnode. Inga rapporter om fi verksamhet strömmade in. En grupp på tredje lyckades hitta ett bandvagnsspår som de snart tappade bort. Alt vi hörde var Alteär och O'Valleys kafferepsbabbel på den infödde nordbon som nu fungerade fint. Till sist bröts samtalet av. Mr Playboy som hotade med att byta kanal o störa ut de bärze. De gav upp inför hotet. "Järrnan själv ropade ideligen allt mer och mer förtvivlat: "Sök efter fi och uppnå snarast stridskontakt. Uppnå snarast stridskontakt".

Till sist, Alteär kom med bud om var fi fanns. Grupp E fick uppgiften att åla i TMI o kl 0600 skulle eldöverfallet ske. Vi på FJS är alla experter på karta, kompass och att läsa naturens egen bok.

Men UTM, vad är det? Grupp E räknade 2 km per ruta o skidade över fi:s bandvagnsspår o letade i fjärran utan resultat förstås. Trots misslyckandet ljunrade det åter och vi väntade oss en dag med action tack vare alla järvfåglar som stod till vårt förfogande.

Fi som grupp E misslyckats med att hitta var nu återfunnen. Boss O'Valley samlade ihop spillororna av vad som fanns kvar. Sjukvårdarna Storklas och Lillklas fick lov att byta befattnings och spana i stället. Att plastra sår kunde de, men spana.....? Det blev för stor nervpers och de blev upptäckta och raskt tillfångatagna. En ny patrull på fyra man + radio sändes ut. En stridsdomare upptäcktes och därefter pangade vikingarna på oss för allt vad de var värda och patrullen flydde i krypfart, ty åka skidor i tö är inzet för fjessare.

Trutsten rekade med hkp o rapporterade var komstaben fanns. Grupp S fick uppdraget. Man koncerade med snigelfart i klabbföret o var snart vid höjden där staben skulle vara. Kikaren togs fram och i en tall syntes en myschko fågel - Hmmm -. Näste var en spion åt staben. Febril tankeverksamhet av grupp S och stridsdomare LL gav att eldöverfall döz. Här spionen upptäcktes hördes det hur han varnade alla i närheten. Grupp:en beslöt att snabbt anfalla. Man hörde rassel och oljud. Det var minst 20-30 man som rusade ut i eldställn. Vi har ju lärt oss att på varje fjessare går det ett dusin vanlige så det var inga problem. Vi är ju hårdast o bäst. Grupp slog till. Gruppledernarna såg bara spionen men JS fanns där någonstans.

Hårt och hänsynslöst slog de till. Inzen pardon här inte. Det gällde att slå ut staben hade trutten sagt.

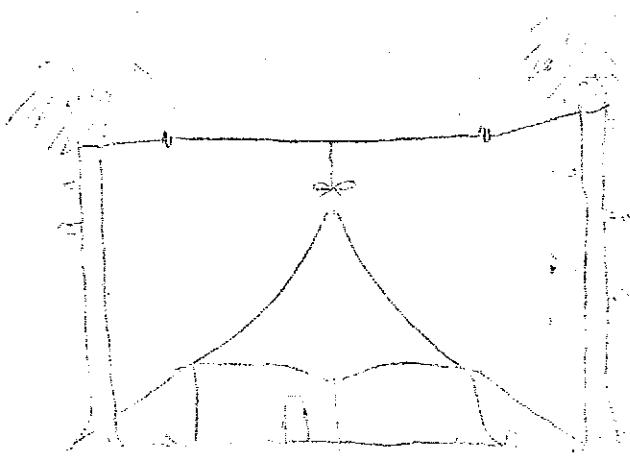
Nöjda återvände grupper 5 o en glod stridsdomare sätter upp, för att se på fördelen. Han myste och pyste under vägen uppför kullen medan han tänkte "Innu en seger. Vi klarade dom lätt". En syn utan like mötte honom. Adlig tidigare, helt otroligt, ofattbart. När fanns bara två man. De hade varit förvarnare till basen som låg c:a 2 km längre bort. Vi fjärrare, GRÅDAN AV SVÄGG S UNGÖR, hade lyckats igen. RÖA.

Varför var man överhuvud taget nervös? Våra högsta drömmar hade ju gått i uppfyllelse och vi hade ju bezävats med den beryktade fanj Persson som färdledare och högsta befäl. Denna nordsvenska ovelshingst skulle mot alla odds och med hundraprocentig säkerhet föra hästen välbehållen hem till spiltan igen. Tack gode ÖB för ett sådant val! När sedan agent 240 mel rätt att ha feber när pulkan kom fram, kör Svenlin, anslöts till bolaget som vice VJ steg aktierna ytterligare. In annan garanti för att veckan skulle förflyta lugnt och skönt för att den plattfotade överkommendören för tele- och radioförvaltningen, den inte nog uppskattade och ärevördige fanjunkare Hans Lindmark, hade handplockat vknr Clof Lekander som antennuppsättare.

Aldrig under FJS historia har väl en kille som så noggrant undvikit inblandning från högvarter o dyl genom att göra tvärtenot alla anvisningar skadats.

Möjligenvis höll han HANB. F. TELEGR. I. SV. ARM. upp och ned. Nygren, som ingöt ett sövande lugn hos oss andra, sällade sig och-

så till gänget. En stor liten man som visste vad han gick för. Invitationen skickades även ut till 212 Geten, mycket pålitlig och dragvillig herre. Ilico som ändå hade bestämt sig för att stanna i trakten och undertecknad som är av den beständiga åsikten att temperaturer under + 0 lämpade sig bäst för inomhus sysslor. Ordern gavs i Kiruna i väl ljudisolerat rum av den ack så hemlige Kapten Österblom. Ned hans lycka till och 10 kg malm i ryggsäcken för vi glada i hägen med Hercules till Boden för vidare transport till spaningsterrängen med helikopter. Uppziften innebar fast spaning mot järnvägsstationen i X-BY, ett i och för sig svårt uppdrag, men med tanke på att järnvägsstrecken pågick skulle vi nog kunna rapportera det mest. Denna underliga kolonn lyckades på något underligt sätt och med mycket möda ta sig in i X-BY över § 4:an, gå i bas och sätta upp spaningspunkten utan att upptäckas. Nu väntade vi bara på kodordet som skulle komma på radion och betyda att vi skulle få helikoptertransport den 30 km långa vägen till plutonens bas där den barske men ofarlige löjtnant Wem där? väntade på våg benägna hjälp ett spränga en dälig bro. Kodordet uteblev och leppskidorna skulle verkligen komma till användning. Detta mörka moln som seglade upp på vår lyckas himmel knäckte oss dock ej. Efter ett

dygnmarsch utan några onödiga pauser lyckades Persson efter ett otroligt imponerande arbete föra oss i hamn. Tack än en gång för det!

För en sekund trodde vi att vår välbehörliga vila skulle infinna sig. Här dök tvärt emot ett än större problem i form av en officerskårens lättgardé, Kapten Eriksson, upp, sprängningsexpert påstods det. Iärom tvista de lärde. Denne Eriksson, som istället borde placerats inom lottakåren, ledde oss under denna hemska natt mot målet som mot all förmodan togs och raderades ur fi:s rullor. I och med detta troddes allmänt att strapaterna var förbi, men FJS innehåller många starka gossar och dessa krafter är svåra att tygla, så veckan avslutades med en välbehörlig marsch, visserligen inte mer än 20 km men under ledning av serg Lantz och det kan ju inte göra någon mänsklig glädje. Trots allt kom vi fram till MÅLET där vi hyllades av höge vederbörlande och kronans kök bjöd av sin bästa föda, men det smakade gott ändå.

218 NISSE

ETT ÅR SOM FALLSKÄRMSSJÄLARÉ

- av Peter Aspeman -

Efter igen har jägarlägret i Karlsborg fyllts av förväntarsfulla unglingar. För ett år sedan upplevde jag precis det samma som ni har och kommer att få uppleva. Den obligatoriska hårklipningen, jägarglansen på skorna, städningar av logement, furirskräck o s v i all oändlighet. Det är hårdare bud, jäkligt många gånger, men här man viljan och är seg som attan så ordnar sig allt till sist.

Antagligen går ni, precis som vi, och funderar på hur det ska bli att hoppa fallskärm. Det är väl, för de flesta, hoppningen som har avgjort att ni sökt till FJS. Många är väl lite skräva och det är kanske inte så lustigt. Ni ska ve ta att ni har inget att vara onödiga för, med den 100-procentiga överinlärning och träning som ni får så sker alla åtgärder nästan instinktivt.

Något som man under utbildningen kanske tycker är tråkigt, men som man efterut kanske kommer ihåg som de roligaste upplevelserna, är dygnsövninzingarna. Tidiga mornar, uttransport med flyg eller lastbil, långa marscher, strider med fienden o s v. Långa gånger har man stor lust att se tusen i allding men allting har ett slut, och även dessa dygn slutar någon gång och det är kanske mest då man känner en stor tillfredsställelse över sig själv.

Intet går och snart är ni framme vid jägarveckan. Denna vecka, som ska vara en utbildningskontroll, är kanske ett av de hårdaste prover ni ställs inför. Med inslag av allt ni övat under den gångna tiden och liten till. Det värsta med jägarveckan är att fast det kanske är 10 grader kallt och ett par dm snö så har man inget annat än sommarutrustning.

Så helt plötsligt kommer vintern. Man kan inte ta ett steg utan att det blir spår efter en och man får utsätta sig för stora temperaturskillnader. Ena minuten svettas man, andra så fryser man så man skakar. Det är lite knepigt att hålla en så konstant temperatur som möjligt, men bara man inte sitter still så klarar man sig ganska bra.

Jagarna går och snart blir det vår i luften. Måttbanden blir bara kortare och kortare. Snart är det muck. Man märker att man blir lite slappare och snacket handlar mest om vad man ska göra efter muck.

Så en dag blir man civil och person igen. Alt lämnas in, bössen, kängor-na som man så väl känner igen både på utsidorna och insidorna, ryggsäcken, jägarköket, ja allt ihop. Här man tar farväl av kompisarna och befälen tycker nog alla att det känns lite vemodigt. Under ett år har man levt och kämpat ihop och den komratskapen som kommer till under sådana förhållanden, den blir något aldeles extra. Men det är inte bara komratskapen som blir något extra på FJS, utan man förändras även på andra sätt, som ni snart kommer att märka, eller redan har märkt.

JEN 47000 GRIFSEN

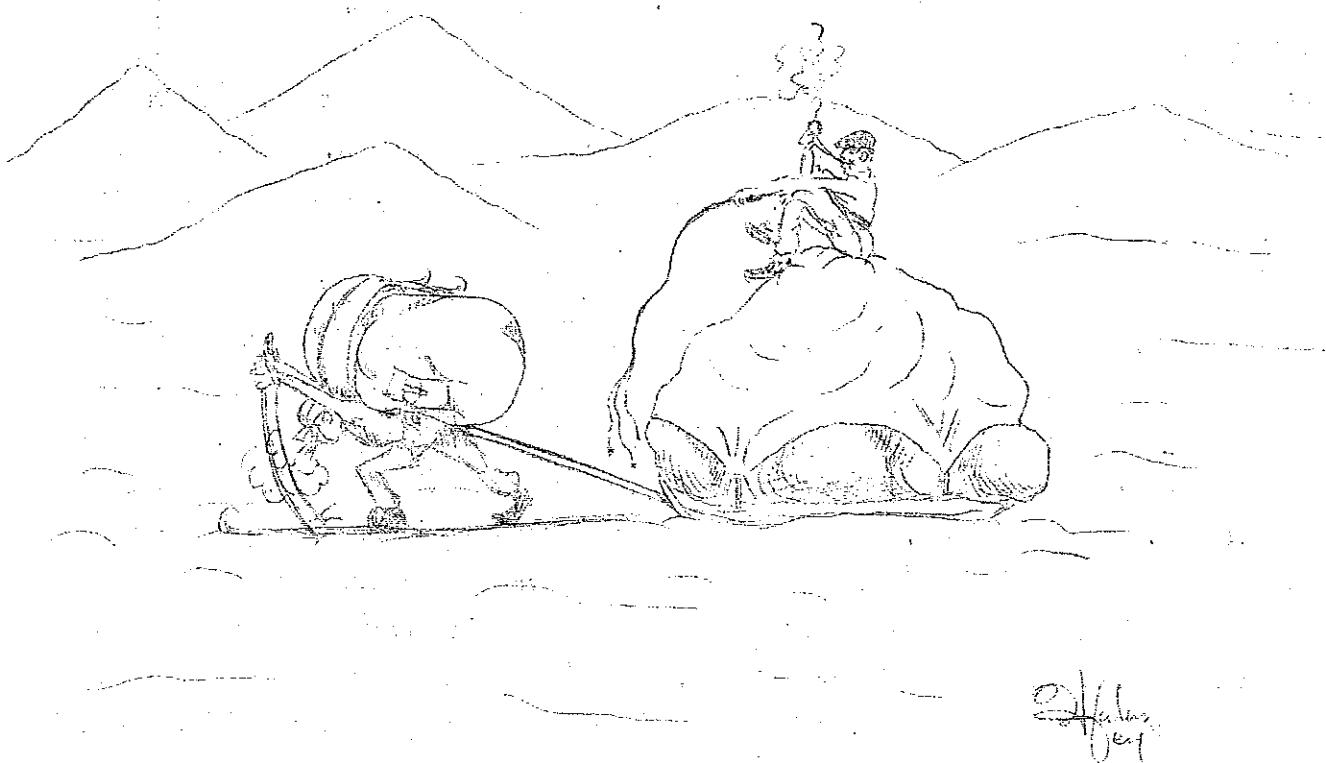
Den 26. febr stod man där och väntade på helikoptern, sannidigt som man undrade om detta var början eller slutet på någonting. E tappra, eller förskräckta, hade 20 dygn framför sig. Kapten T, inpräntade än en gång viltken av "en svensk tiger" (c:a 200 kg), och hkp lyfte.

Detaljerna blev många, och för att ge övriga redaktörer en fair chans gör vi några urval, och bespar Er, oskyldiga lammjägare, en del av de många okristligheterna.

VÄ-maten - vår käre vän i nöden - onscker ju sällan nödighet, har det sagtts mig. Men ack, där kände man plötsligt trycket och magens förtvivlade skrik på frihet. I och för sig är detta naturligt, men det var minus 40 grader, och upplevelsen som sådan bör, egentligen inte, upplevas.....

Tröttheten och apatin, när den nått sin topp, fick man redan uppleva andra kvällen, då gnisträstare Gunnarsson hade specialförevisning i konsten att kränza till saker och ting.

Med rödsprängda och korslegda ögon, spagettiben och armar, och en hjärna, till synes påverkad av tre sjufemmor, lyckades han med bedriften att slå ihjäl 25 min med att spärna fast en skida .....

Resan, som tyvärr inte gjordes med S:t:s förstaklassvagnar, fortsatte mot södern och målet. Att man färdades söderut märktes på att solen började lyse allt längre och intensivare. Detta faktum gjorde att vänner Fjällbjörk och Öberg, såsom senna soldyrkare, slängde sig mot moder jord, i ren tacksamhet. Att de verkligen menade vad de gjorde, understöds av den höga fartén, den branta backen, den tunga ryggsäcken, ak:n, pulkan och de tilltrasslade linorna .....

En som också tände på idén med Soldyrkan, var gnistaren Krejci. Men han gick, som en man av underkastelse, ett steg längre. Ich offrade, likt en son av Moses, lite kött och blod (som senare renderade honom en snabbvisit på Kiruna lasarett) .....

O-platsen, det efterlängtade etappmålet, nåddes och här skulle man få vila ut, trodde man. Men här blommade PS-eleven Perssons hjärna ut i fullt blom. En stor eloze till denne man av ordning, för sin fantastiska förmåga att undanhålla trötta jägarnas välförtjänta sömn.

Patrullmedlemmarna enades om att efter en ev framkomst till målet, starta kurser i konsten att bli hög, utan att använda stimulantia. Receptet är lika enkelt som billigt. Ingredienserna är trötthet, hunger och kyla, två timmar på O-platsen och någon att sätta med, och de mest fantastiska synen kommer att framträda på ädra näthinnor. För varan del blev det allt från rullande wienerbröd på vägen till den godomliga sängen på luckan .....

Plötsligt var vi vid målet som för alltid är inpräntat i våra, numera förkrympta hjärnor, som något vackert och gott .....

Hur vi egentligen bar oss åt för att nå fram är lite osäkert, men ett är säkert, det faktum att man ofta kunde se skåningen Lekander, som man tidigare trodde kom från Umeå, ofta knäböjd och intagande de mest virtuosa ställningar i sin kamp för att få kontakt med någon högre makt. Kanske lyckades han, för fram kom vi .....

Iet var onsdagen den 17 mars, och helikoptern landade utanför milostaben i Boden. 8 astronauter, som en kontorissa såz saker, hämtade sina permissionssuniformer, tillbringade två välbehövliga timmar i bodhuset, och seglade mot Bodensia, det största bland stora i Bodens gastronomiska undre värld. Här lyckades kapten T mot all förmodan, med, vad han under tre veckor misslyckats, nämligen att knäcka patrullen. Ty, mitt uppe i huvudrätten tvingades denne fabulösa restaurang införa köbrickor på toiletten. 8, f d tappra, avförförde båda rätt och fel, och till gruppen sällade sig också kaptenen själv, som hade fått magknip, inte av maten utan av tet

voldssamma skrattbandet .....

Det var åtta man, lyckliga, mätta, varna men fortfarande trötta, som äntrade Kirunatåget, och lämnade Boden.

Som sagt, det kändes tryggt att ha Janne i täten. Hoppas att det ges tillfälle att testa honom fler gånger.

G Banander
-71

Rapport från fjällmarschens spärpatrull

Patrullen hade förstärkts med en mycket hurtig sergeant från kustartilleriet. I övrigt var det Carl Lago-L och Sö.

Första dagens etapp gick till Kebnestrionen. Sergeanten körde då någon form av kombinerad ryck och intervallträning och verkade riktigt sportig. Den här etappen blev mycket svettig för Sö, som snabbt kastade av alla kläder utom anoraken. Några hekton blev han kanske av med. Grottorna grävdes i dalen hitom K-stn sannidigt som staben lückades mer att iordningställa en mindre bungalow. På kvällen blev sälliga bjuda på middag i K-stn. En utmärkt start. Innan kojning portionerade Sö ut magmedicin åt staben.

Tog två bestigning av Kebnekajse. Snötillgången var minimal, skidorna lämnades i ett tidigt skede bortom K-stn. Skolchefen hade gått i förväg. Den lilla snö som finns var hårt packed. Skrägang var enda chansen att nå toppen. Efter att ha rörlat ett trettiotal grn började även den mest samsade att tala kinesiska. Vädret började att dra igen. Efter en konferens med skolchefen, som då upphunnts av patrullen, beslöt att han och Björklund skulle kvarstanna och övriga fortsatte mot toppen. Majoren ville säkerställa en kontakt med övriga delen av kompaniet för att kunna klara av en prisutdelning. Kompch med huvuddelen av kompaniet tog det säkra föne det osäkra och gick noggrann kompassmarsch och bommade därmed skolch. Den sistta biten upp till toppen blev vi lotsade av Lago-L. Väl uppe såg vi ingen ting, men Sö passade på att på värdigt sätt fira häntelsen tillsammans med övriga minialpinister. Så småningom anslöt hela komp utom skolch o Björklund. Det tog Lago-L c:a 2 tim att lotsa upp små patruller till toppen. Under tiden märkte vi övriga, som dogen till ära tagit på oss läderkängor, att fötterna började ta form av isglober. De mera försiktigarna fjällrävarna satt bekvämt och stekte varma smörgåsar, andra kämpade hela tiden med att ta befäl över sin kropp och tvinga den till värmeaktivering. Hemmarschen gick bra. Vi träffade då skolchefen och han förrättade prisutdelning. Han beklagade att Björklund icke fått tillfälle att bestiga toppen, men räknade med att denne verkliga fjällentusiast skulle få tillfälle nästa år. Då vi passerade K-stn, fick varje grp avdela en mar för inhändlante av proviantlönstyrkning. Sunkist gick åt i massor. Personalen fick hålla öppet en halv timma över ordinarie tid, men affärerna blev mycket goda för dem. När den extra tiden var klar beordrade föreståndarinnan stängning med orden: "Häyon måtta får det vara". En privat reflexion: "Hur gör de med personer som varit ute i verklig fjällnöd (många av våra var mycket trötta). Den andra hemska tanken var att värnpliktiges renzar kanske är smutsigare än andras.

Tag tre gick vi upp i Tarfallatolen. Vi tog då en liten avslappningsdag. Det var meningen att vi skulle skaffa oss lite chokladfärg i ansiktet, tyvärr hade vi lite otur med val av slutmålsplatsen. Så fort som nischerna var klara försvarn solen bakhom fjälltopparna. Vi konstaterade detta med en viss saknad. En av jägarna hade upptäckt att vi satt i skuggan, han kom snabbt fram och påpekade detta. Vi är ännu i dag mycket tackslamma mot denne jägare. Han höjde vårt humör med 200 %. På återresan tog vi med lite av den berömda Tarfallaisen. Senare på kvällen satt stora delar av staben och kollade glasen för att se den bubblande effekten. Vi såg inget, men den skall finnas där. Vi kommer igen nästa år.

Tag fyra. Nu skulle kompaniet få känna på en verklig fjälldag. Vi startade med att gå rakt västerut mot Singisstugan. Kraftig motvind, för lite snö för att få fäste med skidörnen. Meningen var att vi skulle gå i en ordentlig sväng för att komma fram ungefär där vi startade. Samtliga var orienterade om detta och det hade en viss psykningseffekt. Efter c:a 3 km beslöt staben att återsända tre av de fyra i extra plutonen. Den numera långhårige Calle Carlsson, Örebro, fick stanna kvar. Han var välutrustad och hade godtagbar kondition. Hitom Singis vek vi av mot söder. Vi gick över ett gnasko besvärligt pass, ner till en sjö, där vi tillredde en kraftig lunch. Efter c:a 1 tim kom kompaniet. Det blev en trevlig show utför backen. En som tidigare skruttit om sin Himalaya-ryggsäck var mycket tyst. Resterna efter hans surpa packade vi lätt ner i pulken. Vi fortsatte österut. Lago-L fick lite orienteringsproblem. En av våra bättre idéer kläcktes. Hurtiga KA-mannen var klar för testning. Han blev snabbt vår närsponare. Efter att ha besökt ett antal inläsningsfjälltoppar, blev han riktigt mänslig, vi kunde till och med tala med honom. Det var nu dags för ett besvärligt bergspass. Väl uppe, såg vi inte mycket. Lago zav tecknet framåt och någon sekund senare grävde vi fram honom ur driven. Det var tänkt att få ner kompaniet i serpentinspår. Tyvärr var de nägot odisciplinerade eller ev. ovane med sådan åkning. Det blev spridda skurar - vi får vara glada att vi klarade oss utan skador. Det började nu bli verkligen besvärligt att få med alla män. Några sloz ner stavarna och blev stillastående, en och annan tår klädde fram. Nu fanns inget alternativ, dvs alla fick bekänna färg. Det var ont om snö. Vi spärrede började fundera på nödbivack, vid 22-tiden hittade vi en lämplig driva. En timma senare var hela kompaniet ingrävt tack vare ett perfekt lagarbete mellan grävare och matlagare. Vid kvällen tyckte man lite synd om de som uteslutande använde kronans utrustning. För fjärde natten i snögrotta, efter kraftdödande förflyttning ger i regel blöt utrustning. Vi andra som använde fjällrävens expeditionssoväsack, Helly Hansens polartröja och lite annat smått och gott, mårde mycket bra.

Femte dagen återmarsch till Nikkalukta. En av jägarna hade icke stoppat ner sina kängor i sovsäcken. De kunde göra reklam för en ny pansarplåt. Hans fötter var också i dåligt trim. Enda möjligheten var transport i sjukvårdsprullen. De sjukvårdstomprisar som tidigare alltid varit mycket villiga att följa allehanda skadade till läkare i studiesyfte, var den här gången mycket osynliga.

Till nästa fjällmarsch har jag ytterligare civil utrustning, fet och salt mat plus koncentrerad dryck.

Det skall bli spännande att se nästa årsklass i fjällen.

/ SU

SKÖNT MED CIVILA
PRYLAR OCKSÅ ...

Erfly

Vad är en fallskärmsjägarspecialgrupp (fskjspecgrp) ??

I februari ryckte ett antal befäl av olika grader in till FJS för att fullförlöja en repmönad. Det var kaptenerna K och L, löjtnanterna R och S, fänrikarna H coh C, sergeanterna C och L samt furiren E (samtliga namn i viss mån fingerade).

Först påbörjades en intensiv verksamhet; alla jobbade med ett enda mål för ögonen - bra övningar när förbandets huvuddel ryckte in (om sanningen nu skall fram så sneglade nog en del åt sidan och gjorde ett och annat besök på Gästis; men det är en annan historia). Vi skulle genomföra övningar i eldöverfall, spaning, fordonsfällda, överfall, sabotage m.m (ordningsföljden mellan de olika övningarna är omkastad för att skapa förvirring). Vi ägnade oss dessutom åt fysiskt uppbyggande övningar; löpning, styrketräning m.m. De som vägde ställde t o m upp på en ergometercykel-test (medelvärde 52).

Nu hände det sig emellertid att vissa parter på arbetsmarknaden av någon anledning hade svårt att komma överens. Det hade ju inte gjort så mycket om inte statsmakterna beslutat att resterande del av repomg ej skulle inställa sig för tjänstgöring. Det var en dyster samling befäl som kom i tjänst morgonen efter att beslutet tillkännagivits. Vi skulle inte bli fler under denna repövning. Och alla förberedelserna!!!! Jag inbillar mig faktiskt att huvuddelen av den styrka som inte fick rycka in också var en smula missnödig. Det blir gärna så när man riktat in sig på en sak. Styrkan skulle alltså inte bli större. Snarare tvärt om. Kaptenen K återgick till sin ordinarie befattning. (Nu börjar ni väl ana vad en fskjspecgrp är.)

All planläggning fick göras om. Fallskärmtjänsten påbörjades; intensiv verksamhet i hall och torn. Det var från början meningen att vi skulle stanna kvar i KARLSFJÖRD under hela repövningen. Nu beslutades att repomg (-) skulle förflyttas till KJELLNA, där åldersklassen utsattes för vinterutbildning.

Övningarna i KJELLNA inleddes med tre luftlandsättningar (varav en i mörker, -38°C). Vi ägnade oss också åt att åka skidor och stavar. Åldersklassens övningar följdes upp noggrant. Vi hade också en del övningar för oss själva. Avkoppling fick vi bl a på Nordkalottens nöjescentrum - FERRUM. Slutövning skulle vi genomföra i trakten av KAIFJÖRS som självständigt uppträdande grupp. Det var en ålders- och gradmässigt sett brokig samling. Samtliga utom två "degraderas" under de olika momenten. Av de två som inte degraderas var den ene gruppchef och den andre grupp. chefs ställföreträdare. Gruppen fick uppgift att utföra fast spaning och därefter utföra fria kriget, främst förbindelsebekämpning. Tälet var bra när övning-

en började, sol, - 15°C. Efter 7-8 km förflytning inleddes den fasta spaningen under natten. Temperaturen sjönk snabbt till under - 30°C. Det var en nyttig övning att dra pulka, göra avhopp, stå post o s v. Som befäl överläter man normalt sådana uppgifter till de värnpliktiga under grundutbildningen. Befälet har ju lärt sig detta under sin egen värnplikt och förväntas kunna det mesta. Det är dock en del praktiska detaljer som man glömmer bort och behöver påminna sig. Efter den fasta spaningen hade gruppen till uppgift att utföra sabotage mot järnvägen KIRUNA-GÄLLIVARE och därefter sabotage mot en stor kraftledning. Kaptenen E:s enorma kunskaper i fältarbetsjänst kom väl till användning. Såda uppgifterna löstes bra. Fskjspecgrp fungerade. Nästa uppgift: "Spräng bron över RAKKURGÖRKS". Kaptenen E och löjtnanten R drog pulka som hade de aldrig gjort annat i hela sitt liv (det var nog att ta i). "Försökstält 6" som är avsett att rymma 6 man visade sig rymma 8 man. Om det blev för trångt kunde ju grupp alltid avdela personal att utföra arbetsuppgifter uti ins. Vid ett tillfälle skickades kaptenen E och furiren E att skaffa ved. De löste uppgiften föredömligt. Efter 4-5 tim kom de tillbaka med torr ved - de hade förståss vissa synpunkter på att veden aldrig kom till användning. Den ved som vi skaffat i skenbasen räckte hela natten. Bron sprängdes en tidig morgon. Övningen led mot sitt slut. Under sista momentet skulle vi utföra fordonsfälla. Det var svårt att hitta lämplig terräng - men för en fskjspecgrp är ingenting omöjligt. Grp utnyttjade den "sprängda" bron att få stopp på fordonet - och lyckades.

Efter en kort andhämtningspaus i Kiruna gick vi åter ut på övning. Denna gång en ödemarksövning i trakten av KEBNEKAJSE. Målet var bestigning av KEBNEKAJSES SYDTOPP. Första natten övernattade vi i snögrotta i närheten av fjällstationen. Efter en förträfflig genomgång om lavintjänst, fjällvett av fänriken, läkaren, fjällspecialisten, bergsklättraren m m B, gick vi till sängs (eller vad det nu kan tänkas hetta i en snöbivack; kanske man går till renhuds?) Löjtnanten R påpekade flera gånger att samtliga måste ta ner skorna i sovsäcken, för att de shall vara användbara följande morgon. Sergeanten C lyckades "missuppfatta" uppnåringen. Efter vilda och högljudda protest redde "missförståendet" upp. Sergeanten C hade försökt stoppa ner sina skor i grannens sovsäck.

Vädret tillät tyvärr inte bestigning av sydtoppen. Det blev i stället en nog så blåsig och påfrestande utflykt till TARFALA. Följande natt unnde vi oss lyxen att bo inomhus, i "Jägar'n". Sista dagens övning bestod i förflytning till NOKKALAKTA. Förmödligen slog vi något slags rekord på hemvägen; 18 km - lappskidor - ryggsäck - 2 tim 15 min - utan jäkt. Repövningen närmade sig sitt slut. Nu återstod endast återtransport till Karlsborg och utrustning. Ergometercykeltest - metervärde 58.

Den 14/6 ryckte 9 st hemliga agenter in på Magnus Erikssons internatskola. Redan 3:e dagen härdnade tjänsten varvid trafikintensiteten till föjo ökade. Den tungt lastade Barracuden inrapporterades senast av G-platsplacerad personal till fj Lindmark som från signalbaracken dirigerade beställningar och utminuterings.

Trots våra livliga protester tvängdes vi hoppa fallskärm och t.o.m utkvittera hopp tillägg. Detta föreuzicks av en kort men intensiv utbildning av fj Brödhong. För serg Bergs del var dock utbildningen alltför kort vad beträffar bekåtlendningar. Gruppen visade sig emellertid vara fullt stridsuglig vad gäller luftlandsättning och hela äran av detta tillkommer naturligtvis fj Annholm (enligt honom själv).

I övrigt tillbringades dagarne med hård gnuggning av militära hemligheter. Handlingarna var så hemliga att Snoddas varje kväll stoppade den i madrassen och låste in madrassen i ett bokflack.

Övningen avslutades med två hård jägardygn (minus två nätter, som var ännu hårlare), endast avbrutna av iltransporter till Linnéas kafé, för tårta. Sista dagen utformades till ett test för att få svar på frågan: Vad kan en fallskärmsjägarsignalist åstadkomma "dagen efter"? Svarat blev att han priser, signalerar och brassar kök precis som vanligt.

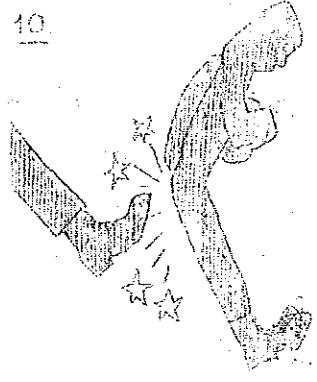
Vad han mer kan åstadkomma visade Käetman och Björkman i en fantastisk show på Skärmen. Repertoaren täckte allt från Simon och Garfunkel till nidvisor om befälen. Vidare fick vi se utmärkta instruktionsfilmer om hur man inte skall springa hinderbanan samt om Ak 4:ens underbara ihopsättning.

SÖB 1971.

Ralf Nilsson, Kjell Lundblad, Bengt-Ike Berg, Jan Mattsson, Ingvar Bergman, Sven Lindblom, Mauri Laurila, Anders Björkman, Nicke Käetman.

Till fallskärmsjägarskolans befälkurs 1971 i fallskärms- och jägertjänst ryckte 21 elever in. Vi representerade en nätt samling befäl med olika förbandstillhörighet och vapenslag; en högbätsman ur marinen hade smugit sig med till kanske ett ur hans synvinkel sett annorlunda medium.

Efter en normal kursstart med utbetalning, utrustning och genomgångar av diverse slag, lärde vi känna våra lärare och den egentliga hopputbildningen. Träningshallens redskap, teknikens under på och över marken provades under svettiga timmar, och våra lärare gick stenhårt inför parollen: "Inget spill, bara drill". Så småningom påbörjades även skolringen i tornträning, dessbättre behövde aldrig C° visa skiss 10 på sin instruktionstavla.

Tiden gick och proven klarades med spets. Vi väntade på hopp, och vänta fick vi verkligen göra. Vädergoderna ville bara inte låta vinden åttaga. I stället fylldes programmet ut med orientering och 3000 m terränglöpning, en liten antiklimax kanske. Men tillfället kom. I en paus av vindstötter lyckades vi hinna med visitationer och kontroller och ilastade i FEGASIS under andakt. Plötsligt stod 1:a laget upp, krokade fast och rückte fram mot dörren. "Fäädärdiga! gåå!" Där gick förste hopparen ut genom dörren, mot grönsheden. Vilken känsa! Tankarna virvlade runt, dock vägledda i viss mån av en välvilling I på moder jord. 50 meter hver. Marken kom hastande uppåt. Nu är jag nere, nu - nej inte än - PANG - där kom en bit av Flugen farande. Allting i behåll. Huvudet klart.

Bärgning.

Språng till återsamlingen.

Efter avklarade skolhopp, med och utan utrustning, följde en av hoppskolan fint arrangerad fälttävlan över ett dygn med svettiga mil utan och med utrustning.

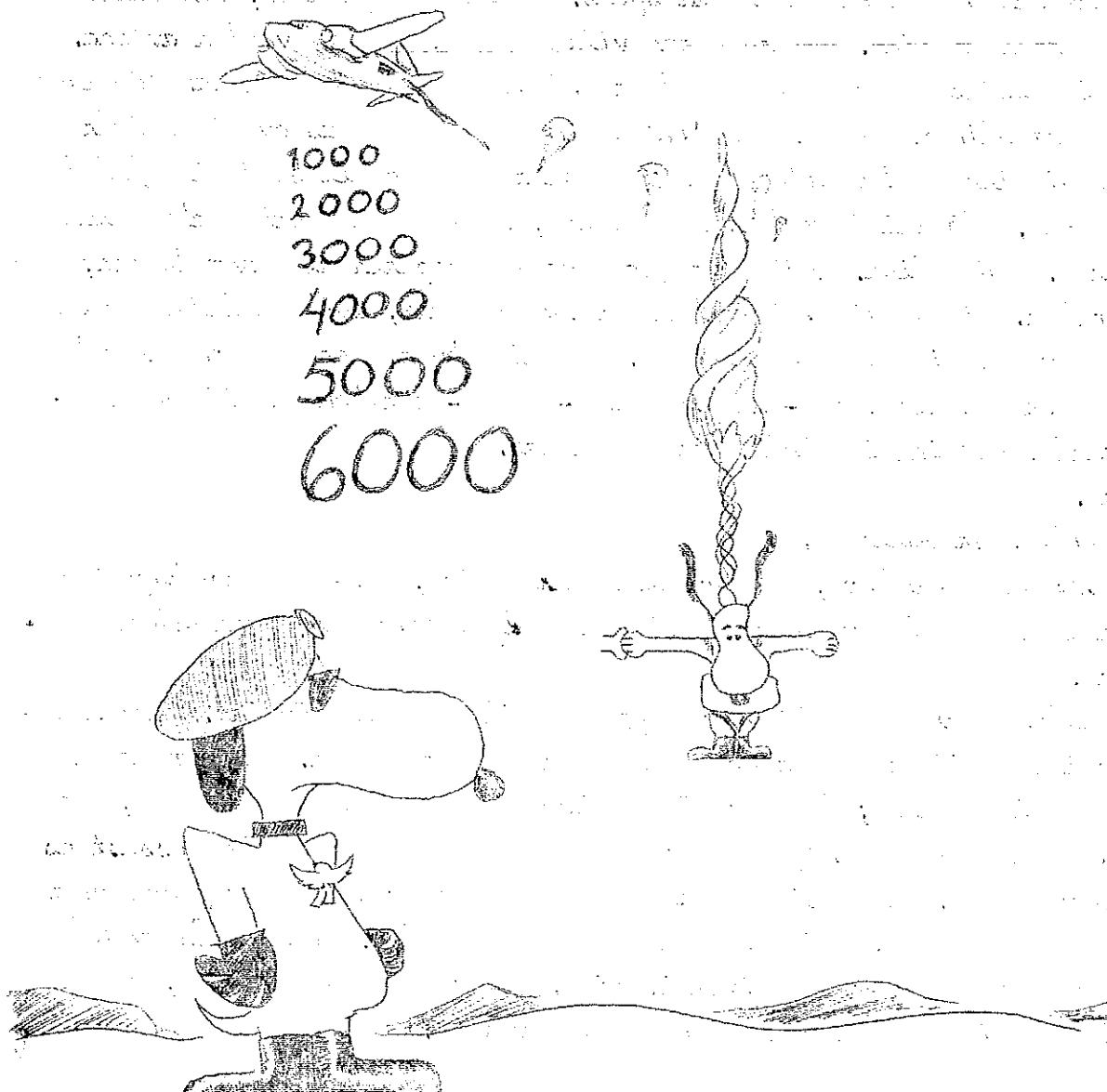
Nästa händelse av format blev örnhopp med följande jägerövning. Kursen indelades i fyra jägargrupper och fälldes över Stora Nossen. Det fungerade för de flesta utmärkt; dock ej för Fanjunkare Johnsson, Jägarskolan, som plötsligt fann sig stående till midjan i ett surhål och behövde assistans. Hjälpen var nära. En bussig furir ur FGS drog upp vår glada vän och snart var han på väg i täten för sin grupp mot nya stortåd. Övergången av TJDAN blev för herrar elever ett litet äventyr. Löjtnant Falk föredrog, att än bogsera än skjuta ryggsäcken framför sig över en.

Tagande av kontakt under kvällstimmarna utvecklades på sina håll till rena kafferepet. Fänrik Lindberg pratade och pratade med figuranten så denne

tvingades bjuda på kaffe. Iär satt man och tjög för varandra, om hur många rävar man skjutit alltunder kaflesörplande. Ettanför huset stod en lyssnande Löjtnant Lundqvist, gruppchefen, och suckade: "Man borde blivit kontaktman". En en gång bevisade kurisen att kontaktvärigheten ej existerar.

Gäzerövningen avslutades med platonens överfall. Detta höll nästan på att gå om intet, enär fänrik Lindberg under rekognosering för överfallet, nödvändigtvis mest törma sin tarm. Plutonchefen och övrig rekpersonal låg tysta som möss och iakttog målet. Fänrik Lindberg smög iväg för att hitta någon lämplig tuva. - PANG! - Fänriken klev rätt i en larminering och så höll den dagen på att bli förstörd. En aning snopen återvände han till de andra, och hade säkert lärt sig att inte besöka avträdet i överfallsterängen. Detta var ett kort referat av det som sig tilldragit haver, som man säger, och kurs A 31 är 1971 vill tacka sina lärare för väl genomförda övningar och för, som vi tucker, ett gott resultat.

EN AV ELEVERNA.

Hultby

Krigsskolan på fällskärmsutbildning vid FJS 1971

Äntligen, FJS och dessa fantastiska män med sina flygande fällskärmar. Förhoppningarna var högt uppskrivade på KS inför stundande övningar och redan första viken infriades förväntningarna med en fantastisk övning i skoputs, vilken senare övergick till sängbäddning.

Vid fjärde omvisitationen gick även det högre "armébefälet" (fotnot) igenom och övningarna kunde börja.

Den tuffie, barske, snälle men väderbitne fj Arnholm konstaterade snabbt att sängsträckningen var otillräcklig och många armhävningar gjordes.

Ännu en överraskning trabbade kadettcorpset, när dessa skulle marschera till hophallen och döm om kadettarnas förväning, när en man i ledet vrålar: "Jå i takt". Tänk om alla i ledet skulle göra så.

I hophallen fanns det gott om sågspän, i detta sågspän fanns många för kadettarna helt okända muskler begravda.

Hoppmästare fanns av alla sorter: Från rustm Hansson, till rustm Krancher.

När vi tuzugat i oss dagsonsonen med sågspän, var det dags att ta plats i en lektionssal, där fick man stå, tills lt Seth sa sitt. Därefter fick kadetterna lära sig att skriva, svara på frågor och stå upp samtligt.

Som avslutning på veckan i Karlsborg fick samtliga genomföra hopp från tornet, varvid en del hoppade av. Irliga stod fortfarande med fötterna på jorden och ansågs mogna att falla från de höga höjderna.

Via KS bar det så av till Östersund. Nu skulle det hända, äntligen skulle man få kasta sig ut med dödsförakt i det okänta.

Första dagen ägnades åt en vänjningsövning i luften.

Plötsligt stod man i flygplansdörren och med ens slogs man av tanken att man glömt knäppa centrallåset, att man inte kontrollerat utdrägssremmens fastsättning, att reserven bara var en atrapp och mycket annat.

Pga att inte FJS befäl vågade hoppa, som utlovat, såg sig en del av KS kadetter nödgade hoppa av.

Av någon anledning åt ingen någon frukost första hopplaren, alla var mer eller mindre gröna i nyllet. KS "armébefälet" var mest gröna. Minst grön var författaren, han var vit.

Så kom röda ljuset, så långt var allt prönt. Rustm Samuelsson och de övriga hoppmästarna drog och slet i kadettarna tills de kommit fram till dörren. Drivaren (ett "armébefälet") uppvisade ett enornt dödsförakt, genom att

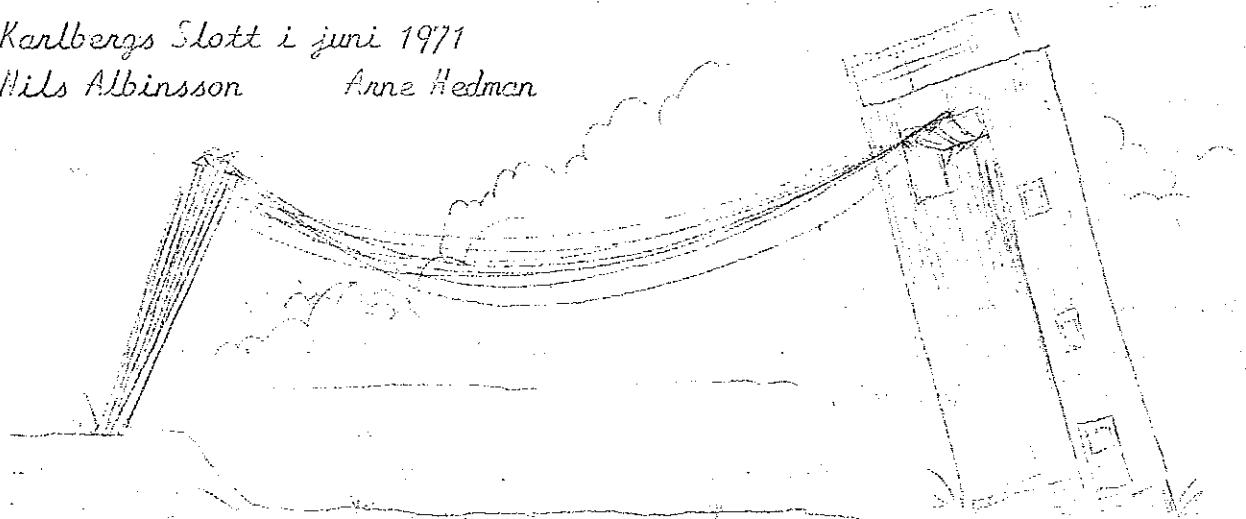
åsidosätta alla regler och med särade ben och flaxande armar hänga sig ut genom dörrn. Ett brak i flygplanets stjärtparti vittnade om, att även drivarens stjärt fått sig en rökare, varvid den iskalle, totalt obörörde men knotiga fi Albertsson ljudligt tillkännagav: "Ärhundradets snodd". Så var det dags för kadetterna att göra stäl för baskern. Men hoppade ut, kramptaktigt hållandes "atrappen", luften slog emot en, men trots det höll man andan. Att räkna var inte tid till, men skärmen utlöste sig konstigt nog ändå och hjälmen som varit en bit efter damp nu ner på huvudet igen. Plötsligt kom marken susande och det var dags för en äkta "Karlbergare", i svårighetsgrad att jämföra med badhoppet "Dubbelt Nollbergare med skruv" och tillgår på följande vis: Täspets, ryggslut, armbäge, bakhälle, därefter rullning. Av den snillrike rustmästaren med den elaka uppsynen döpt till toalettflödning. Ett bevis på hoppets snabbhet är att många kadetter kom efter med falldrycken varvid sätesnernen sparkades ut efter nethomsten.

Ytterligare hopp genomfördes och efterhand kunde t o m FJS befäl säga att det gick hyggligt. Kanske ville de bara vara lite snälla inför den mycket lyckade fest som anordnades på Aspnäs Värdshus.

För att som en vän av ordning närra något negativt, skulle det vara att flera av hoppmästarna uppvisade en fruktansvärd nonchalans mot säkerhetsbestämmelserna. Vid ett flertal hopp hade de inte ens kontrollerat att utdragsremmen satt uppkrokad. Detta fick de dock sota för när de med ett leende på läpparna hoppade ut och föll flera hundra meter innan skärmen utlöste sig.

Avslutningsvis ber vi, kadetter, att få tacka för det tålamod som samtliga på FJS visade upp under hela den tid vi utbildades. Vi hoppas att alla våra efterkommande på Krigsskolan skall få genomlida samma kval och skräck, men glädje som vi, med förbehåll att utbildningen bedrivs på samma sätt som vi fick uppleva den.

Karlbergs Slott i juni 1971
Hilts Albinsson Anne Hedman

Strömhopptornet om 10 år.

2 foton

MILITÄRHÖGSKOLAN.

Vid Militärhögskolan (MH) utbildas numera officerare ur alla försvarsrenna. Detta sker dels vid de s k allmänna kurserna, som är obligatoriska efter 6-8 år som officer. Vid armékursen är målet att utbilda eleverna till fredskompanichefer och krigsbataljonschefer och kursens näst sista moment är bataljonschefskursen på hvarn under några juliweekor, efterlängtade efter allt papperskrig.

Vid allmänna kursen sker uttagning till högre kurs, som är antingen stabskurs eller teknisk kurs. Kursen varar 2 år. Jag skall här nämna något om stabskursen.

Målet är att utbilda eleverna för kvalificerade stabsbefattningsar. Utbildningen sker dels på skolan och dels på fältövningar och studieresor, såväl inom som (beträffande studieresorna) utom landet.

På skolan sker undervisningen i stor utsträckning som grupperbete, d v s en arbetsgrupp får gemensamt lösa ett problem. Avsikten med denna metod är givetvis att träna förmågan till samverkan, en nog så viktig del av stabsarbetet.

Grupperbete, främst i ämnet strategi, är ofta internerade, d v s medlemmar ur olika försvarsrenor ingår i gruppen, vilket gör arbetet mera intressant.

Under fältövningarna får vi lära känna hela landet från Karesuando till Sydskåne, från Gotland till Västkusten. I samband med dessa och studieresorna öglas stor uppmärksamhet åv åt civila delar av totalförsvaret samt åt natur och bigd.

Hur det känns att gå på skolan? Ja, i dessa arbetslöshetens tider är det skönt att inte ha några sysselsättningsproblem .... Fast det är klart, att nog sänder man en och annan tanke till dörren på regnus när himlen är blå, Vättervägorna kluckar, trädern grönskar och gezen doftar!

Aalborg !

11-13 juni sammträffade de Nordiska ländernas Fallskärmsjägare med familjer i Aalborg till traditionenlig meeting, som i år var den 4:e i ordningen. Från FGJ deltog 10 pers som sammatrålade i Göteborg för att med prinsessan Christina eskorteras över till Fredrikshavn. Efter mat o dryck ombord hämtades vi av Jaegerkorpsets befäl vid landgången o se'n var vi i de danskes händer. Chefen FGJ i egen bil lyckades dock ej hålla jaegerkorpsets volkswagenbussar inom skotthåll utan uppenbarade sig lagom till välviltskålen.

Under kvällen gjorde vi oss bekanta med jaegerkorpset och de värdfamiljer dom på ett fönträffligt sätt så att vi trivdes under de tre dagarna.

Lördagen var reserverat för tävlingar i precision o laghopp mellan de fyra nordiska länderna. Vindarna var mycket besvärliga verför resultaten blev ovantligt dåliga. Sästa nation ind. var Finland och laghoppet vanns av Danmark, värdlandet, det var dom väl unt. Sveriges lag bestående av Seth, Lidman, Lantz o Lago-Lengquist noterades på 3:e plats.

På kvällen inbjöds samtliga till en överflödande middag på danskt manér och Aalborg finns så länge någon örkade dricka. Under chefens ledning sjöngs "Bonnajökar mellan Vänern och Vättern".

Prisutdelning ägde rum under senare hälften av middagen. Den kan ej beskrivas, den måste man själv ha upplevt.

Iansen tog sedan vid efter kaffet i jaegerkorpsets mäss o förflytt längt in på smätmimarna.

Söndagen fick alla chans att erövra danska fallskärmsjägarvinzen, motsvarande örnens. Dock var väret o vindarna ej de bästa. Huppen genomfördes dock o följande erövrade vinzen som belönades med öl i mässen enl trad å la dansk: Major Eriksson, Lt Seth, Lt Ventral, f/j Lantz, rustm Lidman, öfu Lago-Lengquist.

Som en extra touche på hoppningarna var Seth o två finl. som hoppade med vinjen, en skärm som fördrar åtskilliga manuella hopp för att få den öran. Betydligt mer styrbar o mer lättförflyttad i sittled "ett luftens tornado". De dejlige damer bjöds på en härlig båtfär till Syllands västkust "Västerhavet". Sedan återstod bara att tacka för upplevelserika dagar o samtidigt hälsa värdlandet o de övriga nordiska länderna välkomna till Sverige o Karlsborgs instundande sommar.

Lago

Hejsen grabbar är ni klara? - JÄGARNSAM FATTAS BARA !!!
eller Nijmegemarschen -71

För första gången i FJS' historia, och de självklart också i världshistorien blev ett tappert fång Sverige och beföljde nedlurde till 16 mils fotplåga på asfaltvägarna i holländska kanalfulla Nijmegezentrekterna. Dessa dåraktiga män med endast 8-16 mils marschränning hade trots betalt penzar för att få förmånen att platta ut sina fötter ännu mer. Dessutom hade de ca 15000 lika galna mebmarschikanter att sjunga i kapp med på de holländska vägarna. Nå, ditreson i buss bjöd på en del lustifikationer och sensationer, den förstnämnda i form av en hastig befrontran av den skräckslöjtningen fallas status till överstelöjtnant när han sov i bussen. Sagnen förtäljer somtidigt att Ledarmajoren och den trevliga pricken Gille ovetande fick släppa till behövliga epåletter. Den andra mycket positiva överraskningen var kvaliteten och läckriteten på den danska frukosten i Vordingborgregementets matsal. Varma frallor, pålägg och frf allt, sylt med normalt sockerinnehåll. Och hör sen, humor i Karlsborg!

Förskräckt blev man alltså väckt kl 0300 för att vara marschklar kl 0430. Samma morgon, lustigt nog. Fristerna i förberedelserna uppenbara sig genast i form av mycket dålig sänkhållning, vilket snarast måste avhjälpas på FJS. Ryktet förtäljer att lt Spång och lt Vendal skulle utarbeta och arrantera ducetter och kanons till menighetens förröjelse under motto "sång eller sp(r)ång". Schweizarna och tyskarna var tåremot välutrustade med både sänzer och röstresurser. Våra gossar fick snart chansen att lära "Airborne" av våra hjälpsamma och genomhuggliga bröder danskarina, som åvensom bestod med superb kartservice där li svenska misslyckades från servicehäll. Iven de vinnördi baskrarna hale öron och stal på bästa jägermanér alla lämpliga och olämpliga sänzer de kom åt. Hemvärnsförbunden var mycket spände på vad de överreklamerade underrturen från Karlsborg skulle åstadkomma, och detta sponnade de skänske gamlinzarna till den grad att de zick snabbare än jägarne varje dag. Tack vare de kloke i FJS-leden utnyttjades den tillåtna tiden föredömligt av jägerlunkarna, som tack vare detta kände sig tvungna att förylla ställets diskotek med sin nobla närvaro. Idé särskilt Orvar, som lyckades med konststucket att bli stemmis på Tuftufs alla gem berer. Alla kvällar sågs de vinnördi göra PR på alle tänkbare och otänkbare ställen i Nijmegezen. På dagarna blev också zoowillen spriden på alla sätt, som i form av psykande vapenexercis vid passering av tröttare förband som jämkare och tysker, som alla var mycket pizza de första timmarna de första dagarna, för att sedan turha ur fullständigt. Ja, det verkade nästan som om jämkarna var i Vietnam. Vi fann en zet på den allra första rustplatsen, och det gjorde oss lite sentimental, när zetternas zet, HUSTAF, den mest meriterade och marschvillige av alla fått stanna hemma och sprattla sig trött i stället för att göra PR för FJS.

Musikkärer avlöstes varandra i de olika byarna, och barn blev burna på axlarna och hållna i handen av de alltmer populära jägarna. Även för de skånska bilkäristerna blev vi charmtroll, fast de av någon utgrundlig anledning fann för sig att vi skulle prisa ur innan marschen var till ånda, men tunsamt nog för dessa skånska nymfer blev det icke så. Då hade ju det stora pusskalaset i Vordingborg på hennesan måst inställas allm till besvikelse. Det blev alltså uppställning på linje för den största pussorningen i FGS historia. Mifimmmmm.

Över till erfarenheterna: Mr Roman "just call me Barbara" Andersson gjorde en revolutionerande upptäckt i att Genever var bra för ont i fötterna, eller kanske var det så att fötterna var bra för ont om Genever!? Denne blödande jätte var den som gjorde det största intrrycket på den församlade menigheten, och fick skrivkramp så fort han visade sig ute. Tom på slutparaden blev han bjuden på öl av en beundrare som fick finna sig att bli av med hela glaset. Roman är ju Roman! Annat var det med rättningen i sida dessa kritiska tankningsögonblick.

Våra holländska kvartermästarhippies fick alltefters första dagen något lömskt i ögonvrån när de snubjulande svenska passerade utspisningsköen, men de holländska föräldrarna, vars barn blev burna på axlarna och salt-tankade så fort vi kom åt, fick något blankt i ögat så fort de vinnröda med sin reklamrena följebil passerade. Det hela fick något av en otrolighetsstämpel när man daz på dag såg dessa kämpande flanörer och de hundratusen aldrig sviktande åskådarna med sina applåder och hejramsor, deras givmildhet och deras supporterande. Nu vet vi att det inte bara finns Feijenoord och Ajax i holländarnas medvetande. Vi finns där också, i högsta grad.

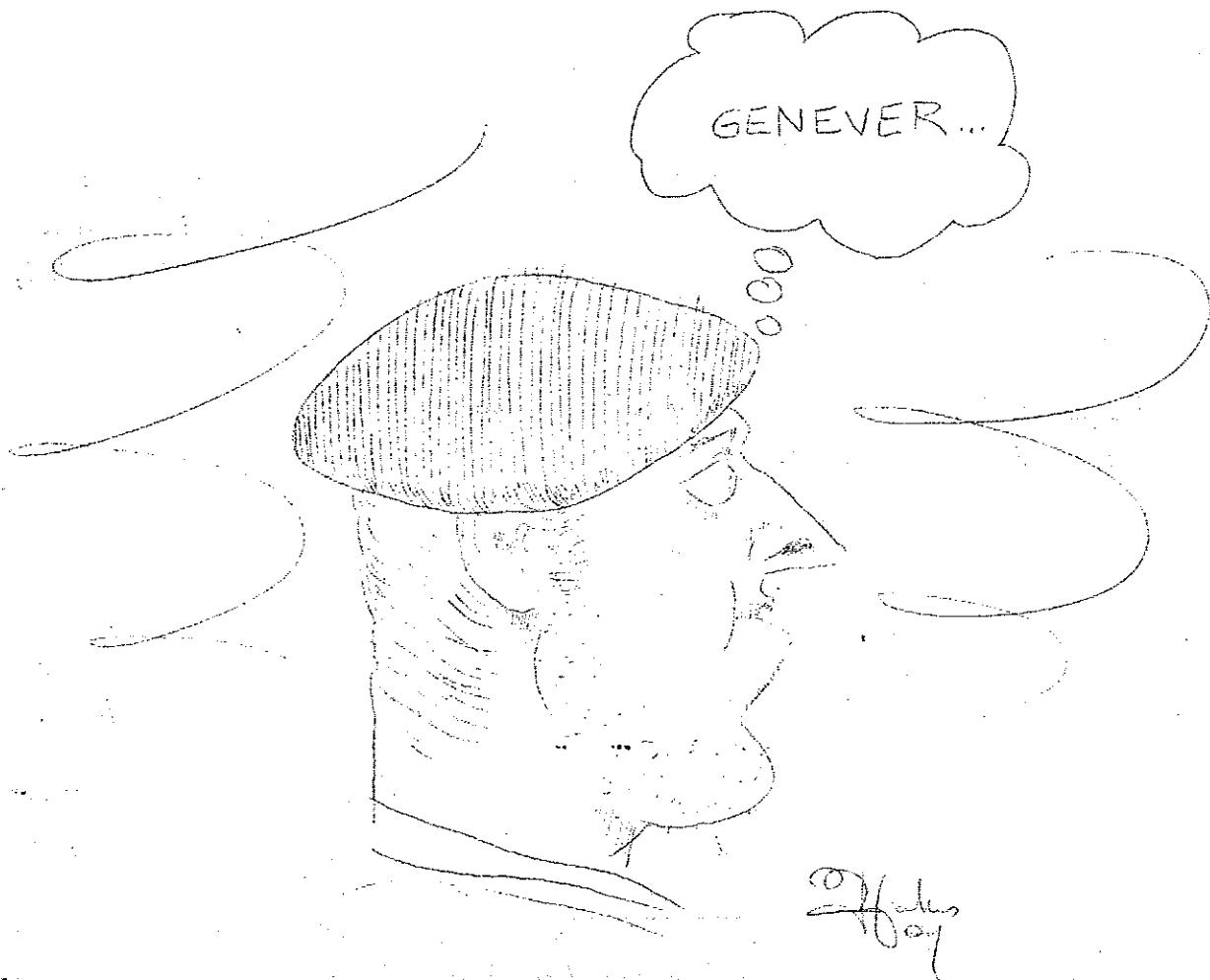
Av alla marschdagarna blev den tredje den värvsta längs de sju kullarnas väg, upp mot etappmålet i Heumensoord, vår militärcamp, där ca 4500 knektar var förlagda. Ni vet hur varmt det kan bli i de holländska alperna. Den verkliga bjässen och kämpen alla dessa dagar var utan konkurrens "Tyste Johan", som aldrig sade ett knäpp, trots att han för varje dag som gick plågades mer och mer och mer av exem på fötterna, som bara blev mer och mer lika ett demonstrationsexemplar från carolinska, eller en kunnibals dröm. Denne man var den som gjorde det absolut djupaste intrrycket på oss insidekiller och ledare. Helt än så här inzen och kommer aldrig mer att kämpa. HEGES, Johan! Du var den verkliga segraren!! En annan trevlig vinnare var fördjägerhövdingen och översten Nordin som gjorde en strona marschprestation ensam i 20 mil.

På tal om segrare, kan jag nämna att två speciella befäl kunnat bli de verkliga förlorarna om inte undertecknat hade varit i pappas ställe. Vi

hade nämligen efter två dagars deckararbete lyckats luska ut, och på bästa jägarmänér ta oss in i Israelernas hyschhyschade förläggning, som bara ett fatal kände till. Väl där började en väldans byteskommers som bara hade kunnat sluta med att Lt Lupin och fj Klumpfot hade blivit av med varenda persedel till en enormt charmig och vacker israeliska, som endast behövde peka och säga "I like that", för att herrar härlingar skulle börja nulla med özonen och strippa, om icke flt hade varit tillstädés. Det ska alltså bli intressant att se hur alla förlustanm. kommer att rubriceras. Helst som PR!!

De sista tre milen blev en uppvisning i psykning i den högre skolan, då FJS ökade steget till 118/min och de alltmer fräcka hejaramorna haglade kring de distansierade utländska elitförbanden, som därem till ära hade inställt sången helt och nöjde sig med att stöna istället. Av alla högtjur behagade t o m den svenska ambassadören tala till fotfolket EFTER en väl genomförd prestation. Alla var mycket förbundna denne, som annars sköter vår PR hos det holländska folket. Den stora händelsen på hemresan, förutom det formidabla pusskalaset var att svenska tullen passerades utan anmärkning. Från jägarnas sida!

JB

DYKTJÄNST

Vi har på FGS försökt att få dykning på programmet, men ledningen för armén har ännu inte givit oss tillstånd att börja även denna avancerade specialtjänst. Utbildningsåret 1969-70 fick 5 jägare genomgå utbildning i fri uppstigning på örlogsskolan Karlskrona och fick därigenom ut den dykbok som berättigar till fortsatt utbildning inom försvaret i öppet vatten. Tyvärr kunde inte utbildningen fortsätta, utan avbröts efter Karlskronavistelsen, men det hindrar ju inte att jag här i artikeln orienterar något om dykning i allmänhet, och dyktjänst i försvaret i synnerhet.

För att bli dykare inom försvaret, söker man dyktjänst inom Marinens eller Armén (ingenjörstrupperna). Hela dyktjänstutb är på frivillig basis, precis som hos oss på FGS.

När man väl har rückt in till det förfund, som utbildar dykare, genomgår man ett antal prov. Det första är ett medicinskt prov på MC i Karlskrona. Där specialister undersöker aspiranten både utvändigt och invändigt. Efter de proven, är det cirka 10 % som undiskännes på grund av olika defekter. Därefter fortsätter proven i simbassäng samt tryckprov i tryckkammare ner till 50 m djup. Har sedan dessa prov genomgåtts godkänt, fortsätter övningar i en speciell dyktank. Efter ungefär en veckas träning i dyktanken är dykarpersonalen klar för att göra en fri uppstigning från 20 m djup utan tillgång till luft under färdens upp till ytan. Den fria uppstigningen är en säkerhetsutbildning och är till för om dykaren skulle få fel på sin luft tillförsel, och inte i panik ta sig upp till ytan, vilket i allmänhet medför tryckfallssjuka (dykarsjuka) som föranleder medvetlösitet och död, om dykaren inte senast kommer till en rekompressionskammare.

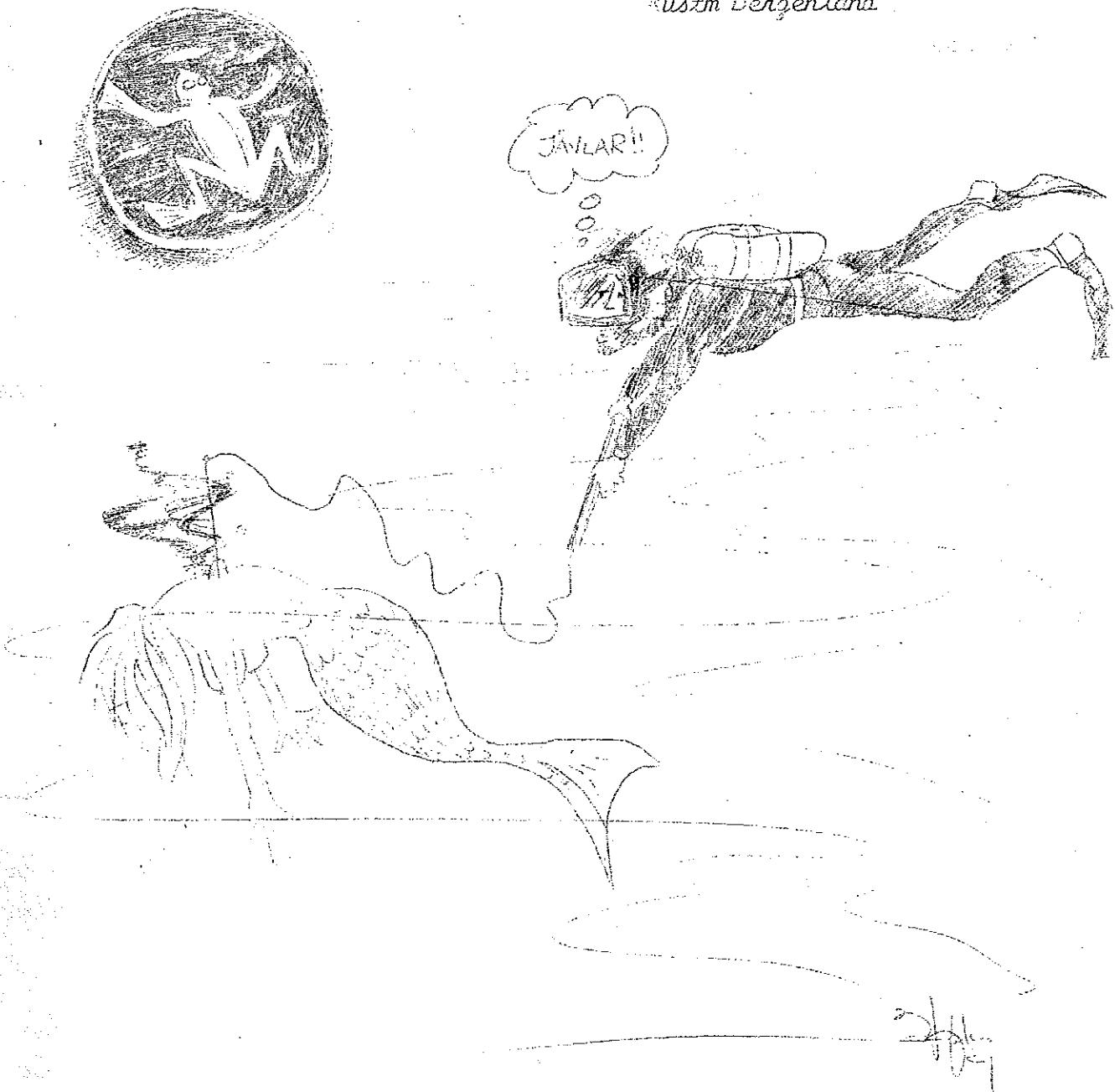
När dykaspiranten har genomgått även detta prov godkänt, börjar utbildningen i dykning i öppet vatten.

Utbildningslinjerna för dykare är många. Vi har attackdykare som finns i flottan och är syrsedykare, röjdedykare som finns både i flottan och kustart, och är luftdykare. Den tunga dykaren utbildas också i flottan. I kustart har vi kustjäzarna, som också utbildas till attackdykare och slutligen armén som utbildar rekdykare inom ingenjörstrupperna, och är luftdykare.

Under de senaste 10 åren, har också civila dykarhögskolor bildats lite varstans i Sverige. Dessa skolor inriktas i första hand på spontdykning, vilket skiljer sig avsevärt mot de militära dykskolorna, i första hand de medicinska undersökningarna före dykutbildningen, samt tjänsten i vattnet. Den militära dykaren utbildas för att lösa krävande uppdrag under vattnet sommar som vinter.

Om du har tänkt dig att bli sportdykare, så sök dig till de civila klubbar-na, så att du får en relativt god grundutbildning, innan du på egen hand börjar att dyka. Gå inte och köp ett dygnetzat och börja laborera på egen hand. Det skulle vara ungefär lika dant, som om du gick och köpte en fall-skärm, och utan utbildning började hoppa fritt fall. Du har också möjligheter att få en ordentlig utrustning, för ett rimligt pris, genom den ci-vila klubben, och du är säker på, att du får en utrustning som passar den typ av dykning som du skall ägna dig åt. Men ändemot rekommenderar jag dig, att på egen hand, skaffa dig ett cyklopöga och simfenor, och tränar så mycket som möjligt i fridykning, och skaffa dig vattenvana, som är grunden för all dykning. Om du vill veta mer om dykning, så rekommenderar jag dig, att gå in i bokhandeln och inköpa en ABC-bok för sportdykning, och är det så, att du har funderat på att börja med sportdykning, tycker jag, att du skall "slå till" och börja utbilda dig i detta. Det är en fascinerande värld du möter under vattner. Lycka till!

Rustm Bergstrand

"INDUSTRISSONAGET"

"Nubben" Tallén, numera anställd på det sista företagets PR-avdelning och huvudansvarig för sekretessfrågor, kände sig nöjd och belåten. Iagen hade varit full av arbete med bestämmelser angående den nya produkten och Nubben kände sig litet tunz i huvudet. - En blick på klockan i det aldeles tomta kontorslandskapet gav besked: 16 timmar och femton minuter hade han varit i elden sedan han fått uppiften att göra en sammanställning av de sekretessbelagda uppifterna om prototypens prestanda.

"Klockan är 00 och 15" tänkte Nubben och återkallade för sin inre syn en välbekant situation: platonchefens ordergivning före överfallet. - "Vilken härlig tid" tänkte Nubben och lät minnena från FJS-tiden passera revue. Hur väl mindes han inte denna manstuktens högborg, där begrepp som kamratskap, hjälpsamhet och viljekraft under många och svåra situationer varit till ovärderlig hjälp. Ord som "Rekreationsmarschen", "Jägarveckan" och "Gruppflättävlan" väckte minnen av skavsrå, stora som råbiffar, ryggar som endast kuvade av en omänsklig viljeens spänning, inte gick av under den djärvulkska jägerpackningen. - "Konstigt att man överlevde" tänkte Nubben och såg framför sig platser som Orrebomossen, Bälleforsbron och Stora Mosse. "Ta mig tusan, det var grabbar det" sale Nubben för sig själv och sträckte på sig i kontorsstolen.

Klockan hade hunnit bli nästan halv ett på natten och den för jäzaren inte helt ovanliga längtan efter en kopp kaffe gjorde sig plötsligt och intensivt påmind. "Såna här prezjer skulle vi haft på FJS" tänkte Nubben och stirrade kosen mot den stora kaffearautomaten i kontorslandskapets pausutrymme. "Det var annat när man satt i basen och hälde ner det bruna snabbkäffet i kösan och rörde om med den lindrigt ren skeden. - "Hur fan kunde vi trivas så fint på FJS" tänkte Nubben och sjönk ned i den mjuka vilstolen.

Först när han suttit en stund och kopplat av upptäckte Nubben hur tyst och mörkt det var i det nära 1000 kvadratmeter stora kontorslandskapet. Tystnaden var nästan påträffande och han hörde sina egna hjärtslag aldeles tydligt. Samtidigt som han blev varse denna kolossala tystnad, fick han en underlig känsla av att han inte längre var ensam i rummet! - Nubben stelnade till! Pulsen ökade märkbart. Adrenalinet rusade i blodet. Kroppen förberedde sig instinktivt på strid eller flykt. - Nubben Tallén, denne en gång så systematiskt tränade mandräpare, i vars händer liv och död så ofta låg, var åter beredd till strid!

Tveksamheten hade nu övergått till full visshet - det fanns någon i andra ändan av det jättelika rummet! Att denne någon var ute i olaga ärende var

också fullt klart, eftersom han inte tänt ljus och dessutom ljudlöst lyckats smyga sig in på kontoret. Med sin sedvanliga klarsynhet såg Hubben redan de feta tidningsrubrikerne "INDUSTRISPIONAGE AVSLÅTTA KONCERNERÖGRÄVET FÖR 10 ÅR FAJÄFT" - "STOPPENDE OTAS AV INTERNATIONELL SPIONAEGI". Den fasansfulla inneböden i dessa rubriker gav Hubben det moraliska modet att fatta det beslut som bet dde slutet för inträktaren: han kommer inte leverande härifrån med mina sammanställningar, koste vad det vill!

Som så många gånger förr reagerade nu Hubbens kropp snabbt och smidigt. Utan att ta blicken från sin arbetsplats, som skymtade där borta i dunklet, gled Hubben ljudlöst ur kavajen samtidigt som skorna lika tyst drogs av fötterna. Likas försiktig som han någonsin smugit mot ett mål vid ett överfall närmade han sig nu långsamt, oändligt långsamt arkivskåpet från vars andra sida ett svagt mummel hördes. "Gasså, dom är två st. cken" tänkte Hubben, "men jag skall nog klara dom i alla fall!" - Med en vällustig rynning erfor han plötsligt allvaret och ansvarat vara utbildad att döda med blotta händerna, samtidigt som denna känsla gav honom en nära nog triumfalisk känsla av övervakt. - Fortfarande på helspänne, men med den segervisses avspändhet, smög Hubben runt sekretariatets stora skrivbord, samtidigt som han sträckte sig efter den tunga, cirka tre decimeter långa brevklingen, han så väl visste låg där. - Inträktarnas öde var nu öäterkallelig besejlat och endast ett under kunde nu hindra framats hemskta upplösning.

Endast fyra meter skilde nu de, av sitt avskyvärda spioneri upptagna männen från den kallblodigt beräknade f.d. fallskärmjägaren Hubben Wallén, som fast besluten att fullfölja sin plan på ett avzörende genom en kort insats av massigt våld, skulle säkerställa att de för koncernen livsviktiga uppgifterna förblevo i hemlighet. - Det ställdes stora krav, men hade också valt rätt man att genomdriva dem!

Hubben stod nu hukad bakom det tunga blankettskåpet, som nu var det enda fysiska hindret mellan honom och offren, och han hörde tydligt deras tysta mummel där de hemliga uppgifterna angående produktionssiffror och kapacitetsmätningar gav honom full visshet; männen var industrispioner och det var hans uppgifter de var ute efter.

Med ett avgrundsvål, som skulle fått blodet att isas i ögonerna på den mest förhärdat skräckfilmsregissör, kastade Hubben sina modiga 75 kilo över blankettskåpet och hörde med besirningsslös kraft ned det dödsbringande vapnet i den bandspelare, på vilken han själv en kvart tidigare gjort sin sammanställning, och som han genom sina drömmar om flytta tider från FGS-epoken glömt att stänga av.

Annu en gång hade Hubben Wallén slagit till!

ISRAEL AIRBORNE TROOPS.

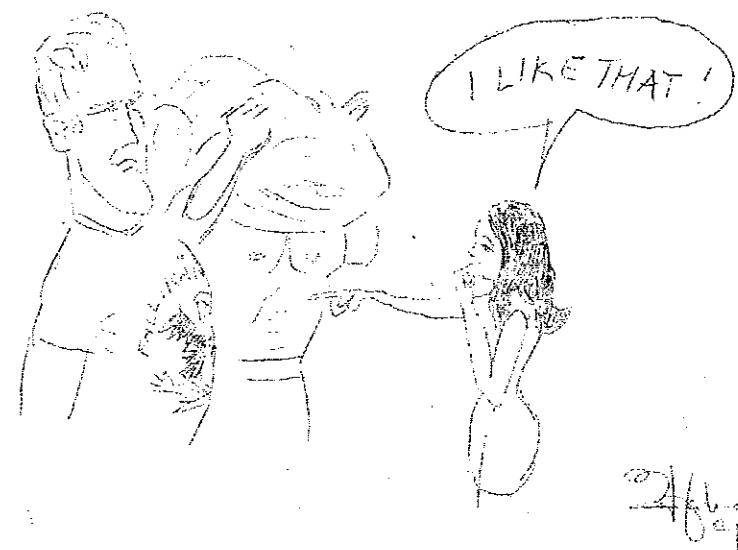
The paratroopers are the most rigorously trained soldiers in the Israeli defence forces. In fact, the only characteristic they have - except, of course their being qualified to parachute - is their versatility and ability to do everything any other soldier could be asked to do, only better.

The paratroopers basic training is widely known to be the most extensive and rigorous in the army. Hardly a night passes with more than three or four hours of sleep. After taking the jumpingcourse, the troops are expected to train in tactical fighting, hand to hand fighting (close combat) and raiding.

After the jumpingcourse, which takes 3-4 weeks, the training periods are not consecutive, and depend upon the troops' deployment along the Israeli borders. Anyway, every paratrooper receives a special leader training, after which he is one of the old brand.

Furthermore, training and education proceeds, depending on the special needs a company, battalion, brigade or a division can have. Every weapon assumed to be used by middle-east troops in the future is taken proper interest and training in. Helicopterfighting, transportfights like train, boat and planes (Leirutraids in zood memo). Submarinefighting, tankfighting and plain infantryfighting are schooled with any effective weapon to be thought of, like pansargrenades and so on.

For summing up, the resources paras have, are not different from any other soldier's, only better used by the formers, who all are volunteers and count a 1/4 of the original sum of applicators to this very special education.

Råd och rön, nörande L-salskampen

REVELJ ! ! ! ! ! ! !

Detta ord visar varje morgon sin osvikliga makt över den värnpliktiges kropp och trötta huvud. Just av den anledningen började jag denna lilla artikel med det ordet för att läsaren snabbt ska få upp ögonen för densamma.

Tankens kranka blekhed har slagit mig och jag tillät mig tänke. Jag tänkte på dessa föredrag i lektionssalen, borde de inte kunna användas på ett bättre sätt?

Jag tänkte länge och plötsligt fann jag mig full visshet om att föredragen skulle kunna bli försvarets effektivaste vapen. Genom att helt gå in för att utbilda Föredragsjägare i stället för Fallskärmsjägare, Kustjägare etc. skulle vi kunna trötta ut fienden totalt på mycket kort tid och dessutom spara in en massa pengar på dyra vapen. De enda materialkostnaderna skulle bli för munspray och läkerol, så att Föredragsjägaren kan föredra utan uppehåll tills fienden är nerljord.

Faren är väl att några spioner lägger pussel och rapporterar till sitt arbetsgivarland att vi skapat ett nytt, effektivt och farligt vapen och sedanmed sverar med egna Föredragsjägare. Då gäller det för varje land att öva in det tråkigaste föredraget. Lita på att det kommer att bli ett sjutusans tjugante i buskarne om det här förslaget går igenom.

Detta är dock inte det nuvarande problemet för en vpl på FG. Problemet är detsamma som fienden skulle bli utsatt för under ett föreläxanfall: att hålla sig vaken och så länge han är det, dölja att han är sömnig. Jag ska här utan extra kostnad lära ut några små enkla knep i konsten att dölja en förbjuden handling genom att låtsas utföra en annan. I det här fallet gäller det att dölja en gäspning. Egentligen är det ju bara att sätta handen framför munnen, men det är nämligen så alla gör när de döljer en gäspning. Det gäller här att utföra handlingar som är så långt som möjligt från den att dölja en gäspning. I vissa fall kan det t o m räcka med en liten vickning med ena foten, men eftersom det är ytterst få fötter som syns i det här fallet, ska jag inte gå in på det. En gäspdöljande handling kräver här ett agerande med finesse.

Blicken förs något uppåt och man låtsas ha upptäckt en matbit som fastnat mellan tänderna. Munnen öppnas, varvid ett pekfinger (det som är närmast till hands) eller dylikt stiches in i densamma för att däröfter peta något mellan ett par tänder. I denna ställning kan en vacker gäspning utföras utan att föredrägställaren grips av misstankar. Skulle man behöva utföra ytterligare en gäspning är det bara ett upprepa över nämnda nörelsесchema, se dock till att aha tandköttet, ty vid mycket gäspande och sådant mycket

petande, slits letts.

Så över till själva sovandet. När man kämpat en kvart mot sömnen börjar den i regel ta överhanden och man tvingas gå en svår balansväg mellan medvetande och medvetlöshet. Oftast har man något övervikt åt det sistnämnda.

Hur man här ska komma undan kräver vissa förberedelser och framför allt litet konstnärlig talanz. Redan på logementet före uppställningen ställer man sig framför spegeln (såvida man inte har en så hög stol att man räcker upp till spegeln, annars förlorar man i sikt på att sitta ner) och med täckande och helst borttvättbara färger börjar man måla ett öga på varje ögonlock. Kan man bara hålla sig upprätt i L-salen, kan man sen sova hur mycket man vill. Den med ingen konstnärlig begravning får dock sitt kast.

Ett annat sätt att klara situationen är att neutralisera föredragshållarens nersöningsattacker med motattacker. Man sätter sig något framåtlutad och spänner blicken i honom och helt enkelt hypnotiseras denne. När objektet är nersövt är det bara att lämna platsen, eller om man så vill .... somna.

LYCKA TILL!

106 BERG

ETT GÄSPDÖLJANDE MÅSTE SKRÄCKA ETT SÄTT SOM INTE ÄR
VANLIGT, FÖR ATT MAN SKA SKILJA SIG FRÅN MÅNGDEN.
ÄR SÅ FALLET MISSTÄNKER FÖREDRAGSHÅLLAREN INGenting.

I det började en tisdagsmorgon i juni, då ännu en fallskärmsjägare, bland andra, skulle danas.

Säker på mig själv och med ett leende trädde jag in i Kronans tjänst kl 1200 den 1/6.

Den 2/6 kl 0610 stod samma soldat utanför matsalen nu trött, varm, och knäckt. En sprängmarsch i 35°C i rock, mössa och kängor är inte vad en bilburen stockholmare brukar syssla med. Jag hade dock flera olycksbröder.

Nu, med den första månaden bakom mig, kan jag faktiskt prata efter en "matsalsmarsch". Det går framåt!

Fysträningen är faktiskt ett kapitel för sig här på FJS. En 3 km löpslinga blir så förb-nt lång här. 2 km uppvärmning, 30 armbhävningar och en rezdans, som skulle göra den mest kränsna indian härfönd, brukar medföra att man känner en viss trötthet vid löpningens början.

Jag måste nämna en sak om PCS. De kan inte räkna. När vi vid vissa tillfällen får kompletterande utbildning brukar det röra sig om 10 armbhävningar. När nu dessa matematiska fenomen kommer till 9 så blir de osäkra och är tvungna att börja från 3 igen. Detta brukar upprepa sig ett tiotal gånger. Tankar på att skaffa en Hermodskurs i matte till PCS börjar cirkulera.

Våra befäl är också förståndiga. När vi efter flera veckors slit lyckats få våra marschskor fotvänliga och milmarschen kommer, vad händer då? Jo, vi får order om att gå i våra gummiskor. Dessa fotbeklädnader är allteles nya och stenhårda. När vi efter att ha hängt av oss den hela 5 kg tunga packningen och fått av oss skorna, val sér vi. Det vi tidigare kallat fötter är nu ett minne blott. När vi anmärker på det vanskinniga i det skedda får vi till svar: Klagar inte, skorna har ju blivit ingångna. Befälet vill alltid vårt bästa.

Till sist några ord från Karlsborg:

I dagarna har en varning uträtt till alla bilister i Karlsborg. 1:a platon på FJS kan tyvärr ej blända av på sina hoppkängor. Vid möte tände försiktighet iakttagas.

Ett annat rykte har dykt upp på FJS: Fanjunkare Arnholm har blivit sedd i lägskor.

TROR NI ATT DET ÄR NÅT SÅ SCOUTLÄGER HÄR?

Vi är några grabbar på väg med tåget till Karlsborg för militärtjänstgöring. Det är en tämligen brokig skara, allt från plåtslagare till elitidrottsmän. Dock har vi ett gemensamt och det är att vi alla frivilligt fätt för oss att vi skall klara av utbildningen för att få bli kallade fallskärmsjägare. Samtalsämnet rör sig i huvudsak om den närmsta framtiden. Det är en hel del frågetecken, men det som oftast dyker upp är huruvida vi kommer att klara av det. Redan veckorna innan fick vi utstå det första provet. Det gällde att fatta mod och låta lockarna falla till förtjet för att en eller annan flicka avsade sig bekantskapen. Men med mottot: "Det som går förlorat är alltid möjligt att ersätta" lät vi oss inte gallras ur redan innan vi börjat.

Under de första dagarna skulle vi "tillvänja oss vid den militära miljön". Trots att furirerna inte hade någon långvarig utbildning gjorde de en enträgen insats när de med tiden lyckades lära oss knäppa knappar, bädla sängar och torka damm.

Plutonsbefälén hade den svåra uppgiften att lära oss nyutsläppta kalvar att stå (i givakt), gå (i takt) och prata (mindre, men desto högre). Till att börja med var de väl tvungna att hålla i oss, men efter en inte alltför lång tid kunde vi ta de första vacklande stezen. Det var förresten under denna tid som vårt ondförrål började att få allt bredare omfång. Vi blev inte alltid tilltalade med våra namn och de saker vi försökte utföra fick ofta mycket fantasifulla benämningar.

Efter två veckor fick vi tillfälle att ta igen vad vi gått miste om under den första tiden. När vi begav oss ut på permission, så var det många som kastade en mellidande blick på GUSTAV. Den stackarn måste ju lida under väldssamma kärlekskval. Hög borde väl något kunna göras åt saken.

Vi på andra pluton blir omnämnda ganska ofta. Det gäller framst att vi går orakade, hänger in utrustningen i skåpet när den skall ligga i ryggssäcken och hoppar över en eller annan domtuss. Men det ligger en hemlighet bakom detta och om det inte kommit ut tidigare, så kan det ju sägas nu. Vi tabbar oss enbart för att få några extra timmars tjänst ute på Flugzbyn med att röja skog. Ni kanske undrar varför? Saken är enkel. Denna insats är ämnad till den dag när vi skall börja hoppa där. Vi vill nämligen inte att kompisarna på 1:a och 3:e skall behöva bryta några ben när de trillar ner lite på sidan av landningsplatsen.

REFLEXIONER ÖVER DE FÖRSTA DAGARNA PÅ FJS.

Inryckningssejeln kom nån gång i april, för många som ett nödvändigt ont, för andra som inkörsporten till ett, som vi hoppas, hårt och läronikt lundparår. Personligen så var jag mig själv en massa löften på detta stadium, att börja träna den inte alltför jägernässiga kondisen, att kanske sluta (k)röka, att bätta sängen lite pryligare varje morgon, att klippa av nära av de vackraste lockarna så chocken skulle komma succesivt. Allt nog, dessa förutsatser kom aldrig riktigt i dagern, fast man så många gånger tänkt, och plötsligt så var det dagen I.

Det var lite extra pirrixt vid frukosten där hemma, men naturligtvis visade man inget. Nödlözner som "skönt att få komma ifrån tanten och zubben", "tjejer finns överallt" etc, bzzde man upp inombords så att man skulle tordas ta detta trastiska steq.

Rälsbussen skakade fram genom det sommarlägra västrottska landskapet, på färdmedlet satt ett hundratal blivande "6-kronor om den"-knigare. Kunde han menne vara en FJSare, han är ju visserligen rätt bred över axlarna, men han ser ju ut som en mes, jag undrar om det blir bra grabbar på luckan, Karlsborg jag undrar hur trycket är där. Sådana tankar ilade genom ens frögeteckenspäckade hjärna. En skylt "Karlsborg" passerade och täzet bromsade in. Ja, ja, detta måste vara Karlsborg Södra eller något sådant, ty så här frittigt kan det ju inte vara. Ta mig tusan, va' det inte så!

Den stridspittiga, kortsnazzade (eller var han kanske flintis) jäzaren tog emot i bussen och började redan beordra klippning (i mitt stilla sinne tänkte jag "ta dig i aslet, det är ju du som ser ut som ett får"), men på ansiktet höll jag ett artigt och lydigt leende. Naturligtvis hade jag inte väntat mig en välkomstcocktail, men att på direkten bli inslängd på ett logement med 7 lika nervösa och trivande grabbar och sedan nästan säcka ihop under persedelsäcken, då var det för djävligt. Visserligen anteckade man en min som att "den här säcken måste ju vara fyllt med den" men i realiteten hade man god lust att ta säcken, släpa den till Vätterns fagra strand, dumpa ut innehållet och avgå. På kvällen då överstarna, rustmästarna eller va dom nu heter bönjale troppa in på förläggningen och ge oss en "vänlig hjälpende hand" tänkte man att FJS får nog klara sig utan min hjälp. Det enda som var positivt med dessa våra kontaktmän var deras fräcke baskrar. Förväntade man djupt ner i utrustningssäcken men i helvete fanns där nån basker. Reflexion: "Om jag inte ens en gång får ha basker, va fan gör jag då här?"

De följande dagarna var bara fylda med fel. Streck och stjärnor hade ingen systematik, ofta till fromma förjurirerna som blev titulerade både fan-

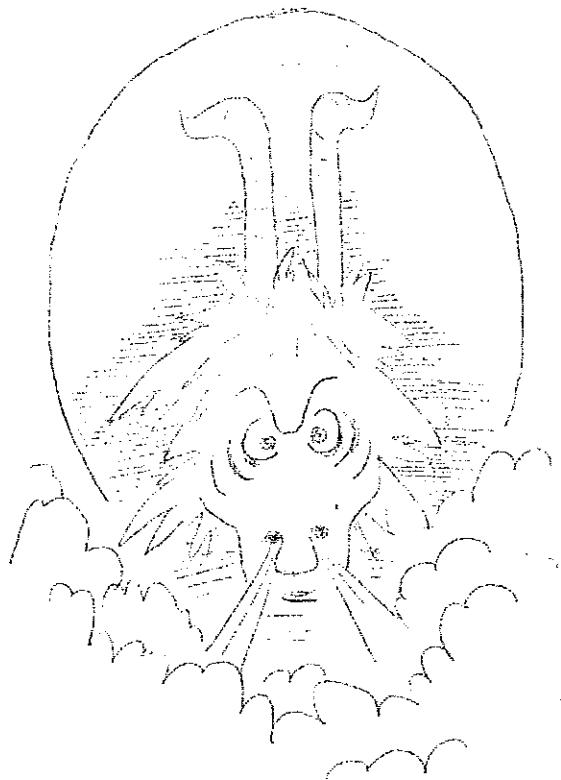
junkare och sergeant (och de lusarna påpekade aldrig att man sagt fel om graten var till deras fördel men det tog hus i helvete om man nåkade dra till med korpral.) Städningen var aldrig bra, den kunde kanske vara gotttagbar på sin höjd. Som man putsade och gned så där när man var rönn här vid FGS det liknade ju inzettning man tidigare varit med om. (Nu har man så mycket jäzarenfrenhet så man vet vad både tenn och "glas" skall görmås). Den där "haklappsprydde" snubben som visiterade på kvällarna, gjorde ett dråpligt intryck. För det första så pratade han ju inte som folk; det han utvändade var nog decibellstyrka nog att väcka hela Karlsborg och varför skapade han en dammorkan med sitt finger. En besynnerlig man!

Så där i början läerde man sig emellertid två saker ingående och det var innehörden i kommandot "rest vila" och det andra hur man fyller i en permissionsansöken .....

Det är kul på FGS.

Soldat 303 Jonsson,

Frigga

Bastille

Vem har sökt platsen som ny
CJ på FJS?

Hedmano undrar hur fort ett
hjul går?

Vad skall man göra om tåget
kommer fram för sent?

Vad är det SII drömmar om på
nätterna?

Vad är bästa medlet mot fot-
ont?

Vem har ensam klarat av en
tremannastjärna?

Hur klarar It Vendal pro-
blemet med att gå i takt?

Hur löser kompanichefen sin
tankspridhet?

Vem skall lära Kn Käck att
hälsa?

Vår för spräng inte tu
5-dagars?

Vilket extraknäck har Fj
Albertsson?

Fru Lago-Lenzquist.

Ej fortare än det snurrar.

Ta ett tidigare tåg.

I like that,, i like that.

Fräga Boman eller drick genever.

Det finns bara en i världen.
Ofu Lago-Lenzquist.

Enkelt,, han tränar en gång i
veckan med Skövdes musikkår.

Han har numera med sig en trans-
portabel sekreterare (bandspele).

Moshe Dayan.

Tyvärr, jag o Rustm Bergentzland
hade kompletterande orienterings-
utbildning.

Han är CJ för Ghandi Body Buil-
ding Gym.

RESULTATÖRS

15 km skidor Skolln.

Befälsklass	1. Fj Persson 2. Gustm Lidman 3. Lt Spång	55.55 1.04.42 1.05.04
Vplklass	1. 303 Lindberg 2. 232 Fjellborg 3. 337 Simonsson	56.28 58.33 58.50

Skolmästare

30 km skidor Skolln.

Befälsklass	1. Fj Persson 2. Lt Spång 3. Fj Wikdahl	1.43.15 1.55.26 1.57.49
Vplklass	1. 337 Simonsson 2. 232 Fjellborg 3. 103 Göthner	1.39.54 1.46.43 1.47.56

Skolmästare

Skidskytte Skolln.

	1. 107 Johansson 2. 318 Lars 3. 104 Liljehammar	41.30 44.34 45.13
--	---	-------------------------

skolmästare

Fältävlan SM.

Sen	5. Sern Fransson 11. Fu J Gustavsson 20. Rustm J Krancher
Jun	1. Fu A Johansson 2. Fu J Carlsson 4. Fu M Haraldsson 5. Vpl C Lindqvist
Lag Sen	3. FGS
Lag Jun	1. FGS

Fältävlan NM.

Sen	4. Sern B Fransson 16. Rustm J Krancher
GU Vpl.	2. Fu A Johansson 3. Fu J Carlsson 4. Fu M Haraldsson 5. Fu J Göthner 11. Fu R Simonsson
Lag	1. FGS

Fältävlan MG V.

Vpl	1. Fu A Johansson 4. Fu M Haraldsson
Vet	1. Fj M Eriksson
Lag	1. FGS

Orientering MG V.

Sen	1. Sern B Fransson
Vet	2. Fj M Eriksson
YO	4. Fj K Annholm
Jun A	1. Fu J Carlsson 2. Fu M Haraldsson

3. Vpl C Lindquist
4. Vpl A Tengvall
5. Vpl K Hoof
1. FGS

Lag

MMI fälttävlan ?

Stafett.

2. Sverige (fr A Johansson, nm J Krancher, S Axelsson)
11. Fr A Johansson

Fallskärmshopning M.

1. Lt Seth

SkoM.

1. Lt Seth 237 cm
2. Rutm Lidman 814 cm
3. Krp Hildt-Persson 830 cm

Skolmästare

Fälttävlan M.

- Sen 2. Arnesson
4. Gustavsson
5. Simonsson
8. Nordin
- Lag 1. FGS
- YO 3. Wikdahl

För övrigt kan nämnas:

att ölu Björklund vann tre grenar, skjutning, hinderlöpning och hindersimning vid MM i militär femkamp. Han tvingades sedan på grund av skada kasta med vänster hand, men blev ändå 9,

att ovan nämnda blivit en så bra löpare att han blev skolmästare på 3000 m. Bäva månde världens femkampare i år,

att F och FGS deltog i en patrulltävlan på skidor 25 km med packning mot Brigad Nord i Norge. FGS patrullmedlemmar var fj Persson, serg Fransson, fskj Simonsson och Fjellbom. De vpl klappade tyvärr iferom, så resultatet blev en 5:e plats. Fskj Simonsson som annars pratar ofta och längre län har varit tyst i 14 dagar efteråt,

att idrottstronen bytt härskare,

att den nya å v s fj Wikdahl, undertecknad, får mycket svårt att nå upp till föregångarens nivå,

att alla som ej retar gjort det, samstämmer i ett hjärtligt tack för mycket stort arbete som rutm Krancher nedlagt under sin tid som HO,

att vinterns idrott blev lite rumphuzzen på grund av snöbrist mm,

att det på grund av den oviktade utbilden blir svårare att betriva idrott,

att serg Fransson blivit kalett och att vi kanske får se honom inte bara som stjärna på FGS utan med stjärnor på axlarna,

att årets orienterare har hållit sig väl framme i flera sammanhang.

O-ringens femdagars:

Stämppling vid kontr 4. Vägval till 5:an, full fart framåt. Stegning 61, 62, 63, 64 osv, halt, kartläsning, fortsatt språngmarsch med stegning 9, 10, 11, 12, vad var det nu för kontrollkod? Jaha! 87 fortsatt språngmarsch, stegning 88, 89, 90, 91. Var F-N är kontrollen?

GÖSTA PÅ SÖRTEN

GÖTT
OCH SWEAT

Från

MÖGGLIG

REVELJ!!

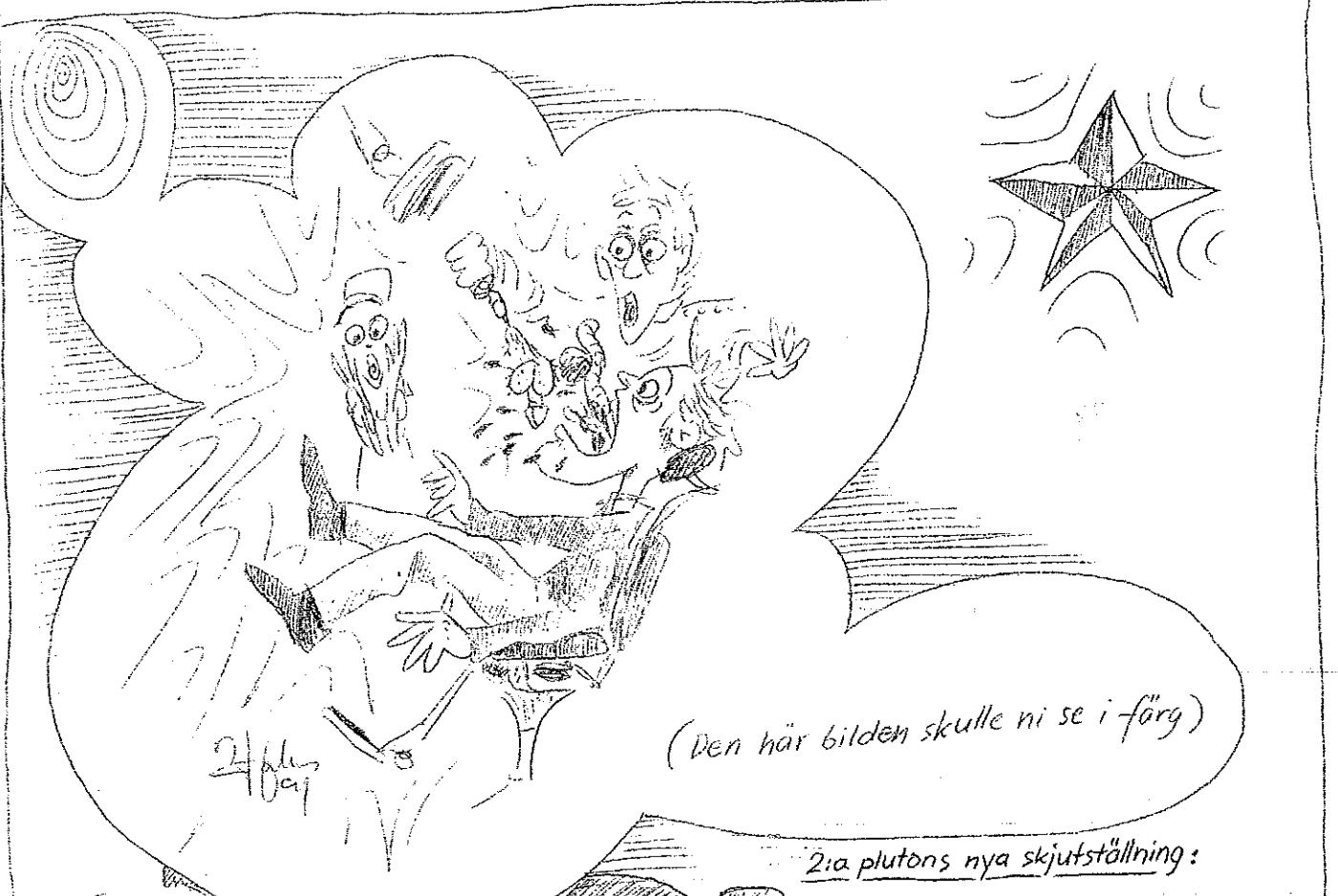
Nollställ ansiktet !!

DUNK

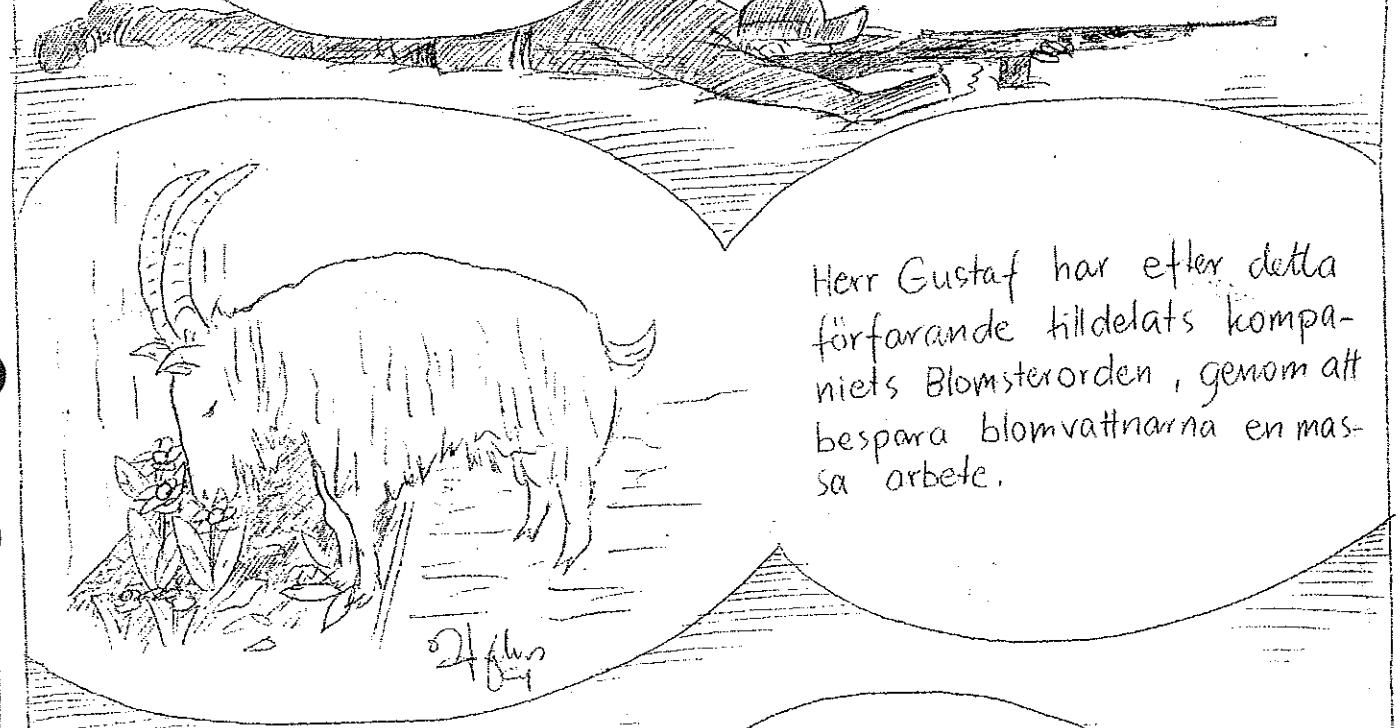
DUNK *of flies Day*

Ja,
fanjunkare !!

*of flies
Day*

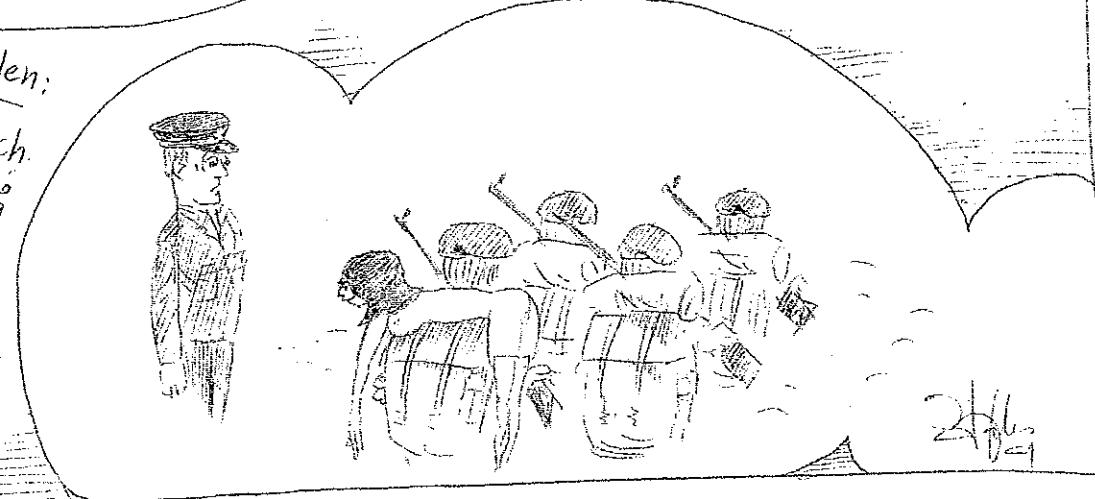
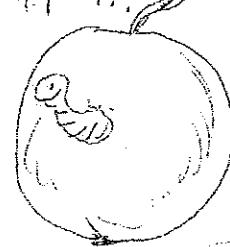

2:a plutons nya skjutställning:

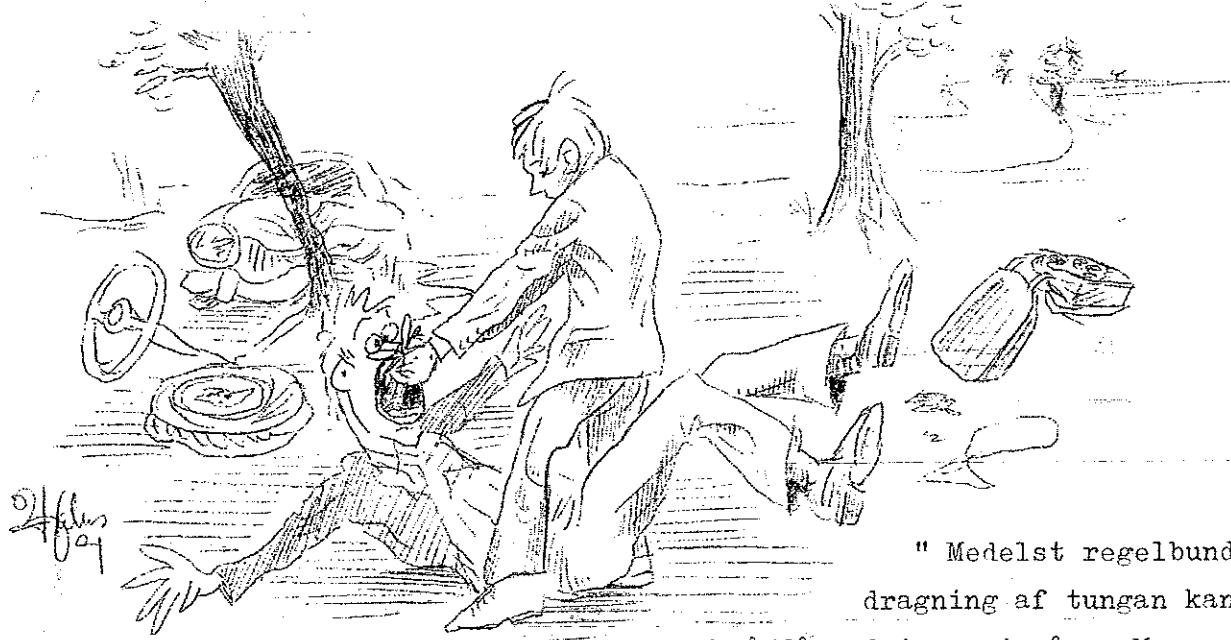

Hört i lektionssalen:

- Ska ni sitta och sova får ni stå upp !!!

Redan när seklet var ungt och bilindustrin ännu stod på vacklande ben, fanns det pionjärer som i förebyggande syfte utarbetat detaljerade goda råd för första hjälpen vid automobilolyckor eller liknande. Detta kunde man finna i Meterinstruktören från år 1916:

"Medelst regelbunden utdragning af tungan kan man också få andningen i gång. Man vecklar för den skull en näsduk eller dylikt om tungan, för att den ej skall glida undan, griper den sedan med högra tummen och pekfingret och drager den ut ur munnen så långt som möjligt, hvarpå man låter den glida tillbaka och hålls stilla ett ögonblick. Detta upprepas regelbundet och omkring 15 ggr/min."

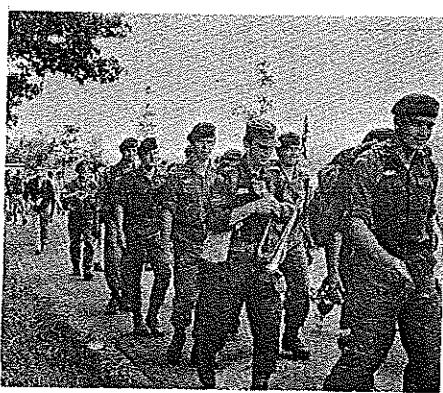
NIJMEGEN

SHALOM

SKÅNSKE TUFFING

BUNDESWEHR

FJS VID FJÄLLKULLEN

DANSKA DITO

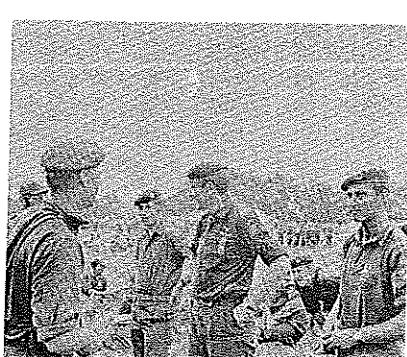
PUSUNGARNA

SALTY DOG FROM FORT BANNING,

"JUST CALL ME BARBABA"

HEMVÄRNET FÄSTA STÖD

ROLL ME OVER

VANADEVISA

HILLE GILLE

